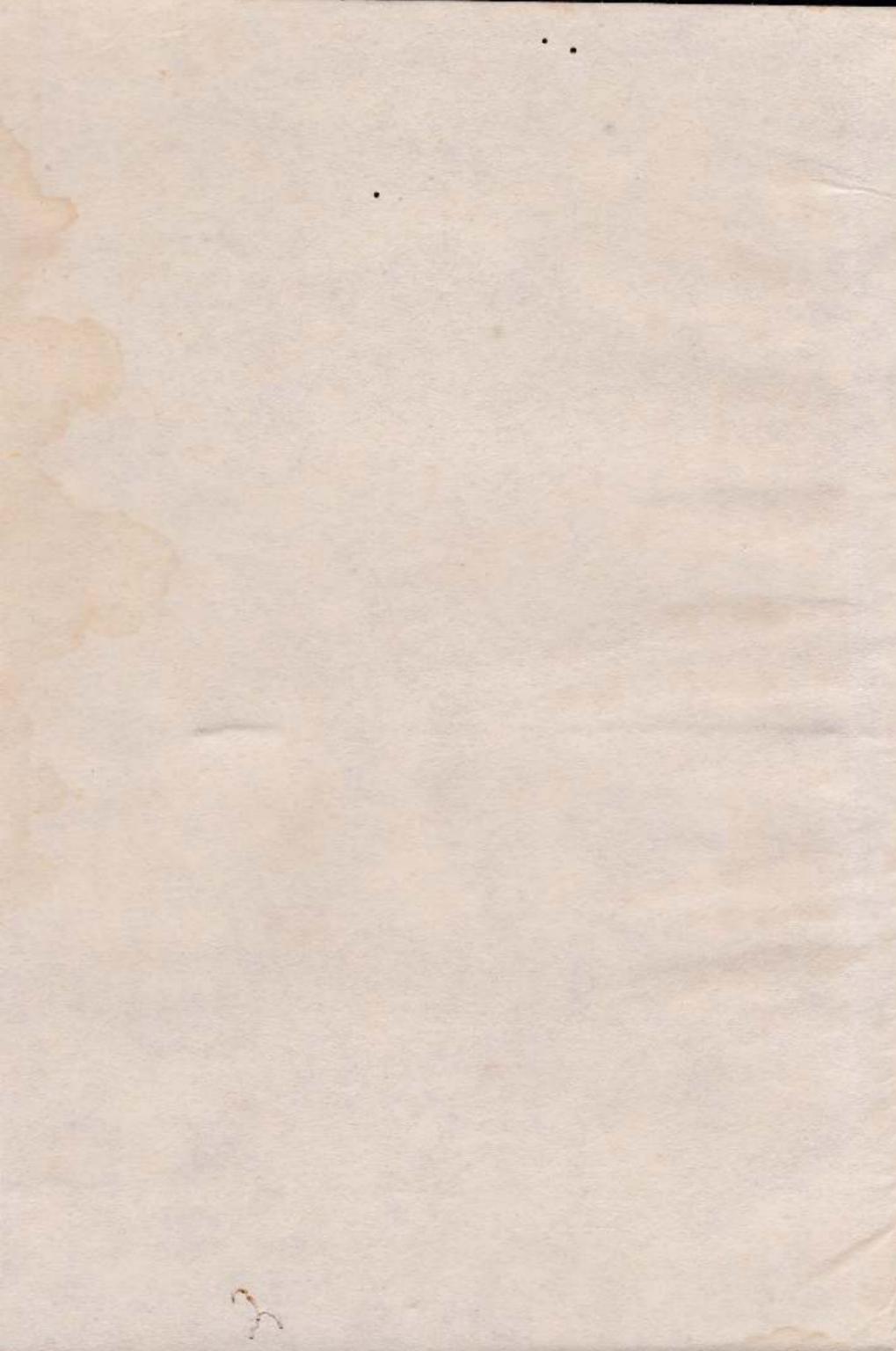
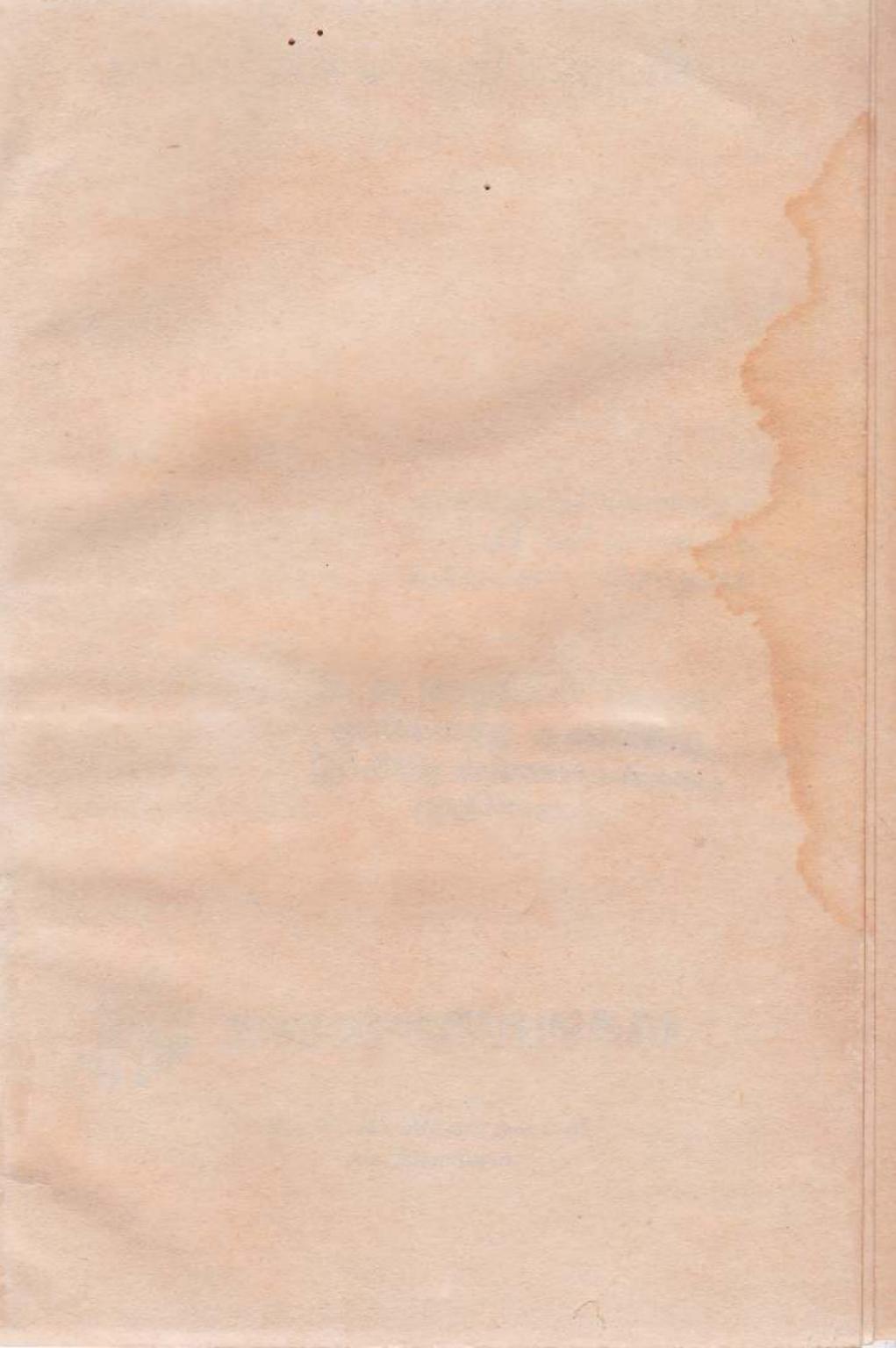

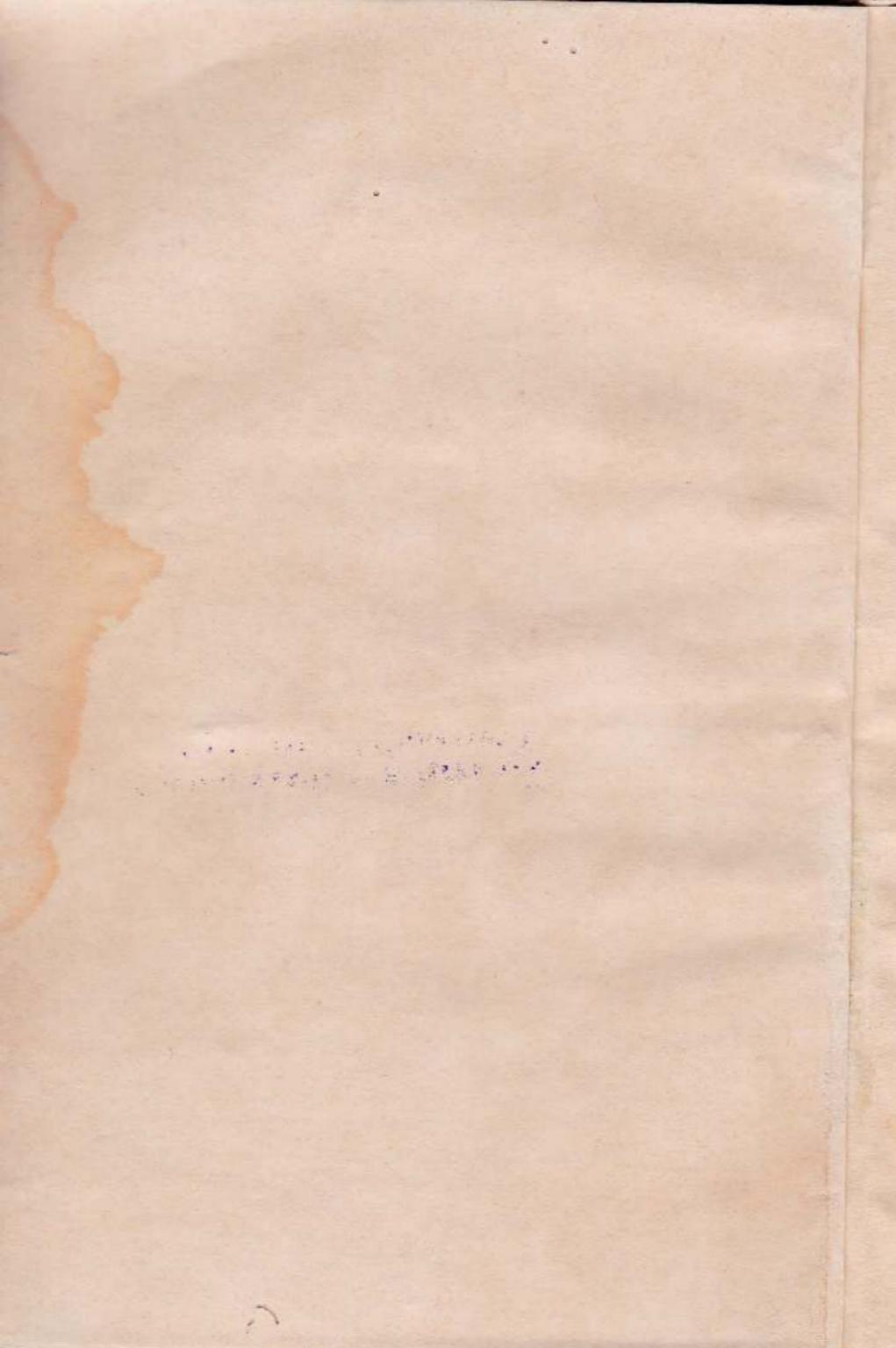
മലഞ്ചൈകൻ കൂട്ടണ്ണതകൾ

മലഞ്ചൈകപ്പെട്ടകൾ

மல்லிகைக் கவிதைகள்

மல்லிகையில் வெளிவந்த
51 கவிஞர்களினது
கவிதைகளின் தொகுப்பு.

த. ச. வரதாசந் (வரதர்)
ஆஸகார்த்த என்பவிப்பு
கி. 84/2, அண்ணாபுரம்,
ஈழப்பூரம்,

மல்லிகைப்பந்தல்

234 B, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு: ஏப்ரல்-1987
உரிமை பதிவு.
வெளியீடு— 4.

விலை ரூபா 15-00

அட்டை: புளித் வளம்
கத்தோலிக்க அச்சகம்.

மல்லிகை சாதனங்களுடன்
அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீ காந்தா அச்சகம்,
வாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரை

மல்லிகை இதழ்களில் வெளிவந்த கவிதைகளைத் தொகுத்து நாலுருவில் வெளியிட ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்த வேளை கவிஞர் முருகையனின் ஞாபகம் முதன் முதலில் வந்தது.

அவர்தான் இதில் வெளிவரும் கவிதைகளைத் தொகுத்துத் தந்ததுடன் அருமையான முன்னுரை ஒன்றையும் எழுதி உதவினார்.

இது ஒரு பரிசோதனை முயற்சிதான். பக்கங்கள் அதி கரித்தால் விலை உயரும். விலை அதிகமென்றால் விற்பனை மந்தப்படும். அதே சமயம் மல்லிகையில் வெளிவந்த கணிசமான கவிதைகள் தொகுக்கப்படவும் வேண்டும். இந்தக் கட்டுக்கோப்புக்குள் நின்று கவிதைகளைத் தொகுத்துத் தந்த நண்பர் முருகையனுக்கு ஆரம்பத்தில் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

எந்த விதமான பாகுபாடுமின்றி கவிதைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைக் கவிதைகளைப் படித்துப் பார்ப்பவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள் கவைஞர்கள் மனசில் இடம் பிடித்து வருவதை விற்பனை வேகம் சாட்சி பகர் கின்றது. தொடர்ந்து சிறுகதை, குறுநாவல், கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் வெளியிட ஆவண செய்யப்படும்.

மல்லிகைப் பந்தவின் வெளியீடாகத் தமது ஆக்கங்கள் வெளிவர வேண்டுமென்ற பெருவிருப்பின் காரணமாகப் பல படைப்பாளிகள் என்னை அனுகுகின்றனர்.

தரமான - தாக்கமான - சத்து நிரம்பிய படைப்புக்களை வெளியிட வேண்டுமென்பதுதான் எனது விருப்பமாகும். இதில் ஒரு சங்கடம். பொருளாதார ரீதியாக நன்கு கிளை விட்டு வேர் பாய்ந்ததல்ல இந்நிறுவனம். இந்நிறுவனத்தைப் பலப்படுத்தி உரமிட்டுத் தழைக்க வைக்க அயராத உழைப்

புத்தேவை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, க்ட்டம் கட்டமாக வளர்த்தெடுப்பதில்தான் எனக்கு நம்பிக்கை. அதே சமயம், சமயம் வரும்போது மதிக்கப்படத்தக்க சிருஷ்டியாளர் களின் படைப்புக்களை நாலுருக் கொடுப்பதில் மெய்யாகவே முன்நிற்பேன் என உறுதி கூறுகின்றேன்.

முதலாவது நூல் 35 எழுத்தாளர்களினது கருத்துச் கணும் அபிப்பிராயங்களும், இரண்டாவது புத்தகம் சிறு கலைத் தொகுதி, மூன்றாவது தொகுப்பு மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த பல்கலைக் கழக மாணவனுது புதுக்கலிலை, நான்காவது இது; 51 கவிஞர்களது கவிதைகளின் தொகுப்பு. அடுத்து இன்னும் சில நூல்கள் ஆச்சேற உள்ளன. வருங் காலத்தில் ஒவ்வொன்றுக் உங்கள் கவனத்தித்துச் சமர்ப்பிப்பேன்.

சஞ்சிகை நடத்துவது ஒருவித அனுபவம்: பதிப்பகம் நடத்துவது இன்னேர் அனுபவம்; பிரசராலயம் ஆரம்பித்த இந்தப் பத்து மாத காலத்தில் எனக்கேற்பட்ட புதுவித மான அனுபவங்களை மனசிற்குள் எண்ணிப் பார்க்கும் இவ் வேலையில் புதுத் தெம்பு பிறக்கின்றது. முன்னர் பயந்தது போன்ற காரியமல்ல இது என்ற எண்ணை ம் வளர, புத்துக்கழும் புத்தெழுச்சியும் ஏற்படுகின்றன.

நமது மண்ணில் நமது உழைப்பையே உரமாக்கி அதன் வெளிப்பாடாகப் புத்தம் புதிய நூற்களை வெளிக் கொண்றும் போது ஏற்படும் மனச் சுகம் இருக்கின்றதே... அப்பப்பா! அதை அனுபவித்தவர்கள்தான் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

வேலைப் பளுவின் தாக்கம், புதுப்புது நெஞ்சங்களின் தொடர்பு, பொருளாதார ரீதியாகத் திட்டமிட்டுச் செய்வாற்றுதல் போன்றவைகளால் என்னுடைய இலக்கிய வேலைகள் தாமதப்படுவதையும் என்னால் உணர முடிகின்றது.

'ஒன்றை இழந்துதான் வேறொன்றைப் பெற முடியும்!' என நான் அடிக்கடி சொல்வது வழக்கம்.

இந்த மண்ணில் ஆரோக்கியமான இலக்கியம் தழைத்துச் செழித்து வளர நான் இழப்பதைப் பெரிய இழப்பாகக் கருதவில்லை; கருதவும்முடியாது.

— பொயினிக் ஜீவா

முன்னுரை

‘மல்லிகைக் கவிதைகள்’ என்னும் இந்த நூல், ஈழத்து நவீன கவிதைகள் சிலவற்றைக் கொண்ட தொகுப்பாகும். இவை எல்லாம் ‘மல்லிகையில் வெளியானவை. இக் கலை இலக்கிய ஏட்டின் தொடக்க காலந்தொட்டு இற்றைவரை அவ்வப்போது பலவேறு கவிஞர்கள் இவற்றை இயற்றி யுள்ளனர். ‘மல்லிகை’ ஆசிரியர் இவற்றைப் பரிசீலனை செய்து, தக்கவை எனக்கண்டு, தமது ஏட்டிலே பிரகரித்துள்ளார். ‘மல்லிகை’ வாசகர்கள் இவற்றைப் படித்துச் சுவைத்தும் விமரிசனங்கு செய்து உள்ளனர். ஆகையினால் இவை தாம் பிறந்த காலப்பகுதியில், ஒரு குறிப்பிட்ட தன்மையுள்ள கவிதைப் படைப்புகளுக்கு வகைமாதிரியாக விளங்குகின்றன என்று கருதுவதிலே பிழை எதுவும் இருக்காது. அந்தக் குறிப்பிட்ட தன்மை என்ன? ‘மல்லிகை’ த் தன்மை என்று அதனைக் கூறலாமா?

இலக்கிய சஞ்சிகைகளுக்கு எனவோ, பத்திரிகைகளுக்கு எனவோ கவிதைகளை எழுதுவோரில் இரு வகைப்பட்டோரை நாம் இனங் காணலாம். இவர்களில் ஒரு சாரார் தமது கவிதையை இயற்றும்போது இது இன்ன ஏட்டில் வெளியாக உள்ளது என்ற பிரக்ஞாயோடு தமது ஏழுத்தாக்கத்தைச் செய்கிறார்கள் அப்படிச் செய்கையில் அந்த ஏட்டின் போக்கு எப்படிப்பட்டது, அதன் ஆசிரியர் எவ்வித மனப்பான்மையை உடையவர், அதன் வாசகர்களின் இரசனை எப்படிப்பட்டது - இவ்வாரூன எண்ணங்கள் அவர்களிடம் தலைகாட்டுதல் கூடும் அந்த எண்ணங்களின் செல்வாக்கும் அவர்களுடைய ஆக்கத்தின் இயல்புகளைக் கணிசமான அளவுக்கு நிறுணையித்திருக்கலாம் மற்றொரு சாரார் இன்ன ஏட்டின்பொருட்டு என்னும் எண்ணமின்றியே தமது எழுத்தாக்கத்தைச் செய்கிறார்கள். தம்முடைய ஆளுமையும், தம் முடைய சூழல்களும் தாண்டி விடும் எழுச்சிகளையும் அநுபவங்களையும் எண்ணங்களையும் சிந்தனைகளையும் கலைப்பாண்புடன் வெளிக்கொண்டுவதே அவர்களுடைய முழு முதல் நோக்கமாக உள்ளது தமது படைப்பாக்கம் சீரிய தென்று, தமது கயலிமரிசனப் பரிசீலனையால் நிச்சயித்துக் கொண்டபிறகு, அதனை எந்த ஏட்டில் வெளியிடுவது தக்கது என்று சீர்தூக்கிப் பார்த்து, ஒர் ஏட்டினை அவர்கள்

தெரிந்தெடுக்கிறார்கள். சுருங்கச் சொல்வதானால், முதலர் வது வகை எழுத்தாளர்கள், ஏட்டின் தேவைகளை முதன் மைப் படுத்தித் தமது ஆக்கங்களை அமைத்துக் கொள்ள, இரண்டாவது வகை எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புகளை முதன்மைப் படுத்தி அவற்றின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப, அவற்றை வெளியிடுவதற்குப் பொருத்தமான ஏட்டைத் தெரிவு செய்து கொள்ளுகிறார்கள், இந்த இருவகை எழுத்தாளர்களும் — கவிஞர்களும் இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளார்கள் எனலாம். எப்படிப் பார்த்தாலும் இக்கவிதைகளில் ‘மல்லிகை’த் தன்மை உண்டு .. அப்படியானால் அந்தத் தன்மை யாது? அல்லது சிறப்பியல்புகள் எவை?

அச்சிறப்பியல்புகளைப் பின்வருமாறு வகுத்துக் காணலாம் என்று என்னுகிறேன்:—

1. நடப்பியல் வாழ்வுடன் நேரடித் தொடர்பு பூண்டி ருத்தல்.
2. சுரண்டல், அடக்குமுறை, அந்தி, மோசடி, ஊழல், பாகுபாடு ஆகிய சமுதாயச் சிர்கேடுகளை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தல்.
3. உழைக்கும் வர்க்கத்துக்குச் சார்பாக நின்று அந்த வர்க்கத்தின் நலனுக்கு முதலிடம் தரும் உணர்வுகளை ஊக்குதல்.
4. உழைப்பின் வலிமையையும் பெருமையையும் வலியுறுத்தும் உணர்வுகளை முன்வைத்தல்.
5. மனித குலத்தின் சாதனையையும், மனித முயற்சியின் ஆற்றலையும் அழுத்திக் காட்டுதல்.
6. போராட்டத்தின் வாயிலாக அந்திகள் அழிந்து, நீதி நிலைபெறும் என்னும் உண்மையை உறுதிசெய்தல்.
7. எதிர்காலம் பற்றிய நன்னம்பிக்கையை ஊட்டுதல்.
8. புரட்டுகளையும் போவிகளையும் அம்பலப்படுத்திக் கேள் செய்து எதிர்ப்புணர்ச்சி காட்டுதல்.
9. மனிதகுலம் முழுவதையும் பரிவுகாட்டி அன்புடன் தழுவிக் கொள்ளும் மனித நேயத்தைப் போற்றிக் கடைப்பிடித்தல்.

இச்சிறப்பியல்புகளை இத்தொகுதியில் வரும் கவிதைகள் பலவற்றிலும் மிகவும் பரவலாகவும் துலக்கமாகவும் நாம் காண்கிறோம். இவை மிகவும் முற்போக்கான — ஆரோக்கியமான — மனப்பான்மையின் விளைவுகள் என்பதில் ஜய மில்லை. மேற்காட்டிய பண்புகள் இந்த ஆக்கங்களில் இடம் பெறுவதனுலேதான், இவை நாம் நன்கு உண்றிப் படித்துச் சுலைக்க வேண்டிய கவிதைகளாக உள்ளன. கவனமாக விமர்சனங்கு செய்வதும் இங்கு முக்கியமாகிறது.

2

உள்ளடக்கத்தால் ஒரளவு பொதுமை பெற்ற இப்படைப்புகள் அவற்றின் ஏனைய இயல்புகளைப் பொறுத்து, பல்வேறு பண்புகளை உடையனவாக இருக்கின்றன, மொழி இடைகள் பலவகைப்பட்டன: சொல்லாட்சிக் திறன்கள் பல நிலைப்பட்டன; பண்பாட்டுச் சூழலிலும் சிற்சில விகற் பங்கள் உண்டு, கவிஞர்களின் பின்னணிகள் வித்தியாசப் படுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் பழக்கமான மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள், நடத்தைக் கோலங்கள் வெவ்வேறு விதமானவை. ஆணையால் ஒவ்வொருவரின் கற்பணிப் போக்கும் கலையாக்க நெறியும் ஒவ்வொரு விதப்பட்டு அமைந்து விடுகின்றன. இப்படியெல்லாம் பலபட விரிந்த பன்மைப்பாடுகளையும் உள்ளடக்கிய வளரும் செழிப்பும் இந்த ஆக்கங்களிற் பயின்று வருவது நன்றாக போகாது.

குறிப்பாகச் சொல்வதானால், புதுவை இரத்தினதுறை, காரை செ. கந்தரம்பிள்ளை, பலவர் ம. பார்வதிநாதசிவம், பா. சத்தியசிலன், இ. சிவானந்தன், கருணையோகன் போன்றோரின் மொழியாட்சியிலும் சொற்பிரயோசத்திலும் வடபுலத்துக்கேயுரிய வாசக்கீர்களைக் கிடைக்கிறது. அவ்வாறே, சண்முகம் சிவவிங்கம், மு. சடாட்சரன், பாண்டியூரன், நீலாவணன் ஆகியோரது ஆக்கங்களில் கிழக்கே உரிய நறுமணமும் உரமும் தெளிவும் திட்டமும் வரையறையும் சிறப்பாகப் பலப்படுகின்றன. அல்லாமலும், நீழ்க்கரை நம்பி, அன்பு முகைதின், அன்பு ஜவஹர்ஷா, மருதார்க்கனி போல்வோரின் படைப்புகளில் அவர்களுடைய தனித் தன்மை வாய்ந்த பண்பாட்டுச் சூழல் மரபு-சம்பிரதாயங்கள், பேச்சு முறை என்பவற்றின் செல்வாக்கினை நாம் இனங்கள்கூட கொள்ளலாம். இப்படிப் பார்த்துக்கொண்டு போகும்போது மேம்பு கவி எங்களது சிறப்பான அவதானிப்புக்கு உள்ளாகிறோம். வேருரு மொழியைத் தாய்

3

மொழியாகக் கொண்ட அவர், தாம் கற்றறிந்த இரண் டாம் மொழியாகிய தமிழ் மொழியின் வாயிலாக, தலை நகரத்துப் பட்டினப் பாக்கத்து நிலைகளைப் படமாக்கும் போது குழந்தைகளின் மழலைகளைக் கேட்டுச் சூலவச்கும் அருபவம் போல்வதொரு நயம் தோன்றுவே செய்கிறது. அனால் அவர் கலப்பு உருவங்களை (அல்லது படிமங்களை?) அள்ளி அடுக்கி அடுக்கிச் சொல் லுப்போது நாம் தினக்கத்துக் தினறிப் போய்விடுகிறோம், படிமங்களை ஆக்குவதில் அப் படியான ஓர் அலாதி ஆசை அவருக்கு. படிமங்களைப் பெறந்த தொகையிலே சௌடுமட்டில்லாமல் அள்ளி வீகவ தில் ஓர் அதாயாசமான ஆற்றலும் அவருக்கு உண்டு.

மேமண் கவி உட்டப்பட். நமது கவிஞர்கள் யாவருமே பல நிலைப்பட்ட நன்ததன்மை+ளை வெளிக்காட்டி விளக்குகிறார்கள் என்று கூறுவதிலே கடையேதுமில்லை

அவ்வாறுள்ள கவி ரார் கள் பலரே ‘மல்வினகயில்’ கொடர்ந்து எழுதிவந்துள்ளனர். இவர்கள் எல்லோரையுமோ அல்லது பெரும்பாலானவர்களைன் சிறந்த கவிதைகள் அணிக்கின்றதுமோ இந்தக் தொகுதியிலே சேர்த்துக்கொள்ள இயாவில்லை சில கவிதைகளைத் தவிர்த்துவிட்டு, எனிய வற்றை மாத்திரம் தெரிக்கு எடுக்கவேண்டிய பொறுப்பை நன்பர் டொமினிக் ஜீவா என்மீசு சுமத்திலிட்டார். அவரது வேண்டுகோட்டப்படி கவிதைகளைத் தெரிவு செய்யும்போது சில நியதிகள் என்னை வழிநடத்தின அவற்றை இவை இதை என்று கட்டிச் சென்வது இவ்விடத்திலே பொருத்தமாகும்.

முதலாவதாக, தெரிவு குன்றி மயக்கத்துக்கு இடமளிக்கும் ‘கவிதைகளை’ விலக்கிவிட நேர்ந்தது. சிதம்பர ராகு நாதன் ஒரு தடவை பாடியதுபோல, ‘குதிரை எனக் கொண்டாலும் குதிரையாய், குதிரை கெட்ட கழுதை எனக் கொண்டாலும் கழுதையாய்’ த் தோற்றமளிக்கும் படைப்பு களால் அவ்வளவு நன்மை இல்லை என்பது ஒரு கோட்டாடு. இருண்மைக் கலைகளால் ஏது இலாபம்? ஏது பயன்? அவை குழப்பத்தை உண்டுபண்ணி வீண் அலீச்சலுக்கே காலாகும். கலைஞரின் நேர்மையையும் கவரவத்தையும் சந்தேகத்துக்கு உள்ளாக்கும். பித்தலாட்டத்துக்கும் பம்மாத்துக்கும் வழி வருக்கும். ஆகையால் அவ்வித எழுத்துகள் வீலக்கப்பட்டன.

இரண்டாவதாக, பொருட் சிறப்பற்ற சிறு துணுக்கு களின் தன்மையைப் பெற்ற எழுத்தக்கங்கள் சில விலக்கப்பட்டன. இவை கவிதை என்னும் பெயரைத் தாங்கி நிற்கும் வலிமை உடையன அல்ல. நிவில் மிக்கவை.

உன்றுவதாக. தற்புதுமை குன்றிய வழமையான செயற்கை உற்புத்திகள் விடப்பட்டன. இந்த இடத்திலே தற்புதுமை என்னும் என்னைக் கருவாலும் சுற்றே விளக்குவது பொறுத்தமாகும். ஹென்றி றே(y) கோ என்பார் தெரிவித்த கருத்தொன்று மனங்கொள்ளத் தக்கது. ‘பொயெற்-நி’ என்னும் ஏட்டின் ஆசிரியராகிய அவர் சொல்லு :—

புதியதென்பது நல்லது: நல்லதுகான் புதியது. இல்லை யானால், கவிதை எழுதுவதே கருத்தில்லாச் சொய்யாய் விடும். இதை எழுத இயலும் என ஏற்கெனவே அறி யப்பட்ட ஒன்றைக் கவிஞருள் எழுதவதில்லை; எழுதிய பின்னரே இது யாது என்று இன்கணக்கூடிய ஒன்றைத்தான் அவன் எழுத மற்பாகிறான் நல்ல கவிதை. என்பது எப்பொழுதுமே எதிர்பாராத ஒரு வியப்பு. அதை முந்கூட்டியே அறிந்து கொல்ல முடியுமானால் அது சிறந்த கவிதை ஆக்காது அல்லது ஒரு விமரிசகன்கூட அதை எழுதுவிட வாம் அன்றே!

தற்புதுமை என்னும் என்னைக் கருவின் உயிர்மையத்தை றே(y) கோ இங்கு தொட்டுக் காட்டியுள்ளார். ஓவ் வொருவரும் தான் தான் இயற்றும் புதுமையே தற்புதுமை. (இத்தற்பு மைக்கும் மழுமைக்கும் தொடர்பே இல்லை என்று என்னைவிடக் கூடாது; அது தனியாக விளக்கிக் கொள்ள வேண்டிய வெறிஞ்ஞர் விடயம்) ஓவ்வொருவரின் தனி ஆளுமையும் அவரவர் மூழ்கியுள்ள தனித்தனிச் சூழ விலே கிட்டது தாக்கரூறும் பொழுது விளையும் அதுபவும் கலையைக்கத்தின் உள்ளடக்கம் ஆகிறது பறவுவகின் இடையருத் மாற்றங்களின் பேரூகை, குழந்தைகள் பதியன்வாய்ப் பிறப்பெடுக்கின்றன. கால மாற்றங்களின் திசை வேறுபாடுகளும், கதி வேறுபாடுகளும், மனித ஆளுமைகளை கண்ந தோறும் புதுப்பிக்கின்றன; உயிர்ப்பிக்கின்றன, ஆகையினாலே என்னிறந்த தற்புதுமைகள் தோன்றுவது சாத்திய கொகிரது.

இந்த வகையிலே, இங்கு காணப்படும் ஒவ்வொரு சலைதையிலும் தற்புதுமையின் பொறிகள் ஆங்காங்கே பளிச்சிடுகின்றன. அளவுகளும் தன்மைகளும் கணிசமான அளவு வேறுபடலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, பாண்டியரங், மு. சடாட்சரன் ஆகியெவரின் ஆக்கங்களில் புறச்சூழனின் தாக்கம் பற்றிப்

பதிவு மிகவும் அழக்கமாகக் காணப்படுகிறது. ‘சேனை அழிசிறது’ என்ற கள்ளை நல்லீதார் உதாரணமாகும். ‘கொத்து வேலிக்குள் குடிச்கள் பல கட்டிப் பத்திரமாய்க் காத்தும் பயிரழிவு தீரவில்லை। | ஆனை வெடி, சீனவெடி, மூளை வெடி சுட்டாலும் | சேனை அழிவு சிறிதும் குறைய வில்லை | ஆனை வரவும் அடங்குவதாய் இல்லை, மச்சான்! .. கரிய மலைக் காட்டுப் புலி காடி யூடி | அரிய வழி நடந்து | ஆருயினா ஈடுவைத்து | ஓவ்வொர் கணமும் உழைக்கும் கரத்தாலே | செவ்வைப் படுத்திவைத்த சேனைப் பயிரன்ஞே ! | கார்காலக் கூதலிலே கண்மணியின் பக்கத் தில் | மார்மீது கை போட்டு மாநவும் துயில் நீக்கி | பாம் போடு காவற் பரணீற் படுத்தெழுந்து | சாம்பல் குளித்துச் சருகுண்ணி பியத்தெறிந்து | பட்டப்பாகிற் பகுத்திரமாய்க் காத்தாலும் கட்டாயம் மாகைக் கருகளில் ஆணை வரும்! என்னும் வரிகளிலே சேனைப் பயிர்ச் செய்கை சுற்றுடல் நுனுக்க விவரங்களுடன் பக்குவமாகப் படமாக்கப்பட்டுள்ளது. ‘சாம்பல் குளித்துச் சருகுண்ணி பியத்தெறிந்து’ என்பதுபோல் வரும் தொடர்கள், பெளதிகமான படப்பியிப் பாயுள்ள அதே சமயத்தில், பயிர்ச் செய்கையாளர் படும் பாடுகளைச் செவ்வையாக உணர்த்தும் கருவியாகவும் தொழிற்படுகின்றன.

அதேபோல் ‘அன்பு’ என்னும் தலைப்பில் மு. சடாட்சரன் எழுதியுள்ள கவிதையிலே பின்வரும் பகுதி கவனிக்கத் தக்கது:— ‘மல்லுப் பிடித்தவலே | மாமனென்றும் பார்க்காமல் | பொள்ளை எடுத்துவந்து—போட்டான் உன் மண்ணையிலே—கல்லை உடைப்பது போல் | கையால் தலை உடைத்தான் | வாட்டில் கிடக்கின்றுய் | வாய் பேச மாட்டாய்நீ | கையை உகப்பிக் காதைத்தால் நீ | கண்ணோ சிந்துகி றுய்! | மூக்காலே பால் நீர் செலுக்குகிறூர் | கை கால் உதறுகிறூர்! | காண்போர் கலங்குகிறூர்! | சைகைகள் காட்சி | சரியாகக் காட்டாய் நீ’.

மண்ணையடி பட்டு வைத்தியசாலையிலே கடுஸமயான வருத்தத்திலே அழுந்திக் கிடக்கும் ‘வீரையாச் சித்தப்பா’ வின் தீனமான பரிகாப நிலையை, அவர் படுக்களைப்பிற் கிடக்கும் கோலத்தினை ஒவியமாக்கும் செய்வ ஒன்றினுலேயே நமக்கு உணர்த்தி வைக்கிறூர், கவிஞர், இங்கு மக்களின் (அல்லது பாத்திரங்களின்) மனநிலையை உணர்த்துவதற்கு, புற நிலைப்பொருள்களைக் கையாணும் நுட்பத்தினை நாம் பார்க்கிறோம். சங்ககாலப் புலவன் உரிப்பொருள் ஆகிய

உணர்வு நிலைகளை எடுத்துவரப்பதற்கு, கருப்பொருள், முதற்பொருள் ஆகிய புறச்குழலைச் சாதனமாக்கிக் கலை நயத்துடன் செயற்பட்ட பாங்கினை இந்த இடத்திலே நாம் நினைவு கருகிறோம்.

இனி, வேறு சில கவிதைகளில், மனித நடத்தைகளை விமரிசனம் செய்யும் முனைப்பு மேலோங்கி நிற்பதனைக் காண்கிறோம். வ. ஐ. ச. ஜெயபாலனின் படைப்புகள் இவ்வித ஆக்கங்களுக்கு நல்ல எடுத்துக் காட்டுகளாய் விளங்குகின்றன. கிராமத்துப் பட்டதாரி ஒருவனை கவிஞர் ஜெயபாலன் எவ்வாறு காட்டுகிறார் என்று பார்ப்போம். ‘தூரமாரோ கறுப்பு வெள்ளைக் காரணப்போல’ வருகிறான். யார் அவன்? பகவிலே திருமே அதிகாரியா? நீதி கேட்பதைப் பயங்கரவாதம் என்று கருதும் பொலிஸ் வீரனு? உழைத்துத் தீரா வறுமையைப் போக்க வாக்குறுதிகளை நியாய விலைக்கு விற்றுப் பிழைக்கும் அரசியல்வாடியா? இப்படி எல்லாம் ஐயங்கள் உண்டாகின்றன, அந்தக் கிராமவாசிகளுக்கு. ஆனால் அந்த ஆள் கிட்ட வந்ததும் அவர்களுடைய சந்தேகங்கள் தீர்ந்து விடுகின்றன. ‘அட இவன் நம்மவன் கந்தையா மகன்; எங்கள் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்’ என்கிறார் ஒருவர். ‘இவனால் எங்கள் கிராமம் நியிரும்...’ என்கிறார் இன்னெருவர். ‘வாங்க தமிழ் இருங்க தமிழ்’ என்று உபகரிக்கிறார் மற்றுமொருவர். அடுத்து வரும் கவிதை வரி களில், பல்கலைக் கழகத் தமிழ் பற்றிக் கவிஞர் செய்யும் விமரிசனம் வருகிறது. ‘தம்பியின் சிரிப்பில் துயிர் இருந்தது | தம்பியின் கண்ணில் அவட்சியம் தெரிந்தது | எங்கள் மத்தியில் பிரமுகர் தோன்றி | இருன் விடியும் என்னும் பேசக்கள்—வான் வில்லும் கானஸ் நீரும் | என்னுமாப்போல் தமிழி நடந்தார். | தம்பியின் கால்கள் பின்னின் பசியில் | தம்பியின் கொம்புகள் மின்னின் வானில்’.

மனித நடத்தைகளின் ஊடாக மனித ஆளுமை வியரி சனஞ்சு செய்யப்படுவதனை நாம் இங்கே பார்க்கிறோம். இவ்வாறு மனித ஆளுமை (அல்லது தனியான் ஆளுமை) குழலின் பின்னணியில் வைத்து மதிப்பீடு செய்யப்படுகையில் ஆளுமைகளுக்கும் குழலுக்குமிடையிலே ஒரு வகையான சமனிலை பேணப்படுகிறது என நாம் கொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட சமநிலை ‘மல்லிகை’க் கவிதைகள் பலவற்றிலும் காணப்படும் சிறப்புப் பண்புகளில் ஒன்று என்று குறிப்பிடுதல் பிழையாகாது.

தனி ஆளுமைகளின் நாதனப் பண்புகளும் விநோதப் போக்குகளும் என்றேனும் எங்கேனும் காணப்படும் ஆயிரத்திலொரு விசித்திரத் தனி மனித இயல்புகளும் அழுத் தம் பெறும் வகையில் ஆக்கப்படுகின்ற அழுரவ அகமுகப் படைப்புகள் ‘மல்லிகையில்’ அதிகம் இடம் பெறுவதில்லை என்பதையும் இவ்விடத்திலே சொல்லிவக்கலாம்.

3

‘மல்லிகைத் தன்மை’ இன்னதென்பதையும் இத்தொகு தியிலுள்ள கவிதைகள் என்ன அடிப்படையிலே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டன என்பதையும் ஒரளவுக்கு இன்காட்டியுள்ளேன். தொகுதியிலே கவிஞர்கள் ஐம்பத்தொருவர் இடம் பெறுகின்றனர். கவிஞர்கள் அகர வரிசைப்படி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளனர். அந்துடன் ஒவ்வொரு கவிதையும் வெளிவந்த ஆண்டையும் ஒவ்வொரு கவிதையின் கீழும் காட்டியுள்ளேன். இக்காலக் குறிப்பு, கவிதையின் உள்ளடக்கத்தின் மீதும் சிற்சில சமயங்களில் ஓன்றி பாய்ச்சும் என்று நம்பலாம்.

தனது இருபத்திரண்டு ஆண்டு ஊழிலிலே ‘மல்லிகை’ தமிழ்க் கவிதைத் துறைக்குச் செய்துள்ள பங்களிப்பின் கனமும் காத்திரமும் இத்தொகுதியினுற் புலப்படும். அந்தப் புலப்பாட்டின் வழி உண்டாகும் ஒரு கிறந்த மன நிறைவு இந்தத் தொகுப்புப் பணிக்கு வெகுமதியாக எங்குதுக் கிடைத்த நற்பேறு என மனமாரக் கருதிக்கொள்ள முடிகிறது. இந்தச் சாத்தியப்பாடுகூட, நம்மெல்லார்க்கும் கிடைத்த ஒரு பெரிய வெற்றிதானே!

இப் புத்தகத்தைப் படிக்கப் போகிறவர்களின் எதிர் பார்ப்புகள் அநேகமாக வீண்போக மாட்டா.

நீர்வேலி தெற்கு,
நீர்வேலி.

இ. முருகையன்

கழுகும், காட்டெறுமையும் வயல்காரரும்.

— புதுவை இரத்தினதுரை

எங்கள் வானத்தில் இருளக்கிற இதுவரையில்
திங்கள் வரலில்லை, திரங்கடக்கு மேசத்தைக்
கலைத்துவிட இங்கே காற்றேறாவும் வீசவில்லை.
நிலைத்து நிற்கும் வர்க்க நெடுமைனையத் தகர்த்துவிட
பூசம்பம் ஏதும் பெரிதாய் நிழமுவில்லை.
ஆரம்பம் போலே.....

ஆங்காங்கு சிறுதாறல் வந்ததுதான்
ஆனால்..... வரங்கடநிலம் குவிரவில்லை.
இந்த நிகழ்வேதான் இப்பொழுதும் தொடர்கிறது.
காட்டெறுமை எங்கள் கடப்புக்குள் மேய்கிறது.
விட்டுக்குக் காவலென விட்டநாய் கடிக்கிறது.
ஆகை திமிர் கொண்டு அலைகிறது; எங்களது
சேனைக்குள் வந்ததும் சிலவேளை மிதிக்கிறது.
அமெரிக்கக் கழுது அமருதற்கு இடம்போதி,
குமிக் கடவோரம் குறிவைத்துப் பறக்கிறது.
கழுகை எங்களது கழுகுமரம் மீதுமர்த்த,
தொழுது வரவேற்கும் தொழும்புகளும் நடக்கிறது;
இந்தனையும் நடக்கிறது
என்றாலும் வயல் காரர்
நித்திரையாக் கிடக்கின்ற நிகழ்வை தொடர்கிறது.
வயலுக்கு நீர் பாய்ச்ச வாய்த்த கருங்களைச்சலாம்
விழுவுக்கு நீர் பாய்ச்சல்
விரும்பத் தகும் செயலா?
விழுவுக்கு நீர் பாய்ச்சி வேர்த்துக் கணைத்த
புயல் காற்றே வா!
உன்னைக் கணக்கிட்டுக் கொள்
பின்னர் ஆற்றுப்படுத்தி
அளவாக வீக
நிறை வயலுக்குப் பாய்ச்ச
வாய்க்காலைச் செப்பனிடு
அயலை எழுப்பு, அதிகாலை ஏர்பூட்டு.

— 1982 —

எனது கிராமமும்

இந்தத் தொகுதியில்தான்
இருக்கிறது

— ஆகசி. கந்தசாமி

நடு இராத்திரி
பண்ணிரண்டு மணி.....
நானே பாதிநித்திரை
மழையோ கடுமலிழிப்பு!

‘ஜீயோ’ என்றெலு குரல்
‘சோ’ என்ற மழையின் இரைச்சலையும் மீறி
என்னைத் தட்டி ஏழுப்பிய பொழுது.....

பளிச்சிடும் மின்னலே ரோச்சாக
குரல்வந்த பாதையில் நான்..... நளைந்தபடி

படலையைத் திறந்து பாதிதூரம் போகவில்லை
‘தம்பி கார்பிடித்து வா’ என்ற
மாமனின் கருரத்த குரல்
வழிமறித்த பொழுது.....
இருமைமல்களுக்கப்பால் உள்ள
எமது கிராம வாடிக்கைக் ‘கார’ னிடம்
ஒடுகிறேன்.....

அயல் ஊர்களுடன் தொடர்பு படுத்தும்
இரு ரூட்டுக்கள் சந்திக்கும் சந்தியிலிருந்து
எனது கிராமம்.....
அரைமைல் உள்ளுக்கு!

கரட்டு முரட்டுக் கற்கள்
 உறுத்தும் ஓர் ஒழுங்கையும்
 மேடு பள்ளங்கள் நிரம்பிய ஓர் தெருவும்
 எனது சிராமத்தையும் இரு ரோட்டுக்களையும்
 இணைத்துச் சொன்னிடிருக்கின்றன.....

நானும் காரும் வந்தபொழுது.....
 தெருவிற்குக் குறுக்கே ஒடும் வெள்ளம்
 மகாவலி கங்கையை மீறிப் பாய்வதால்
 காரை இறக்க டிரைவர் மறுக்கிறார்.

வெள்ளமும் நானும் போராடி
 இறுதியில் வெற்றி எனக்குக் கிடைத்தால்
 மறுக்கையில் காரை விட்டு
 மாமனின் வீட்டிற்கு ஒடிவருகிறேன்.

நாட்டு வைத்தியர் நாடியைப் பிடித்து
 ‘நான் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை
 ஒட்சிசன் கொடுத்தால் நோயாளி பிழைப்பார்’
 என்று சொல்லிய காரணத்தால்.....
 ஐந்து மைல்களுக்குப் பயிரால் உள்ள
 அரசினர் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்ல
 என்னையும் காரையும் எதிர்பார்த்திருந்தனர்!

வெறும் கையுடன் வந்த நான்
 விபரமாய்ச் சொன்னேன்.....
 கார் வரமுடியாத காரணத்தை!

வேறு பாதைகளும் இல்லை
 நோயாளியை எடுத்துச் செல்ல:
 அதனால் —
 வருத்தக் காரணின் உயிர்போய்க் கொண்டிருக்கிறது.
 வந்தவர்களும் அதைப்
 பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்।
 எம். பி. சொல்கிறூர் —

‘எனது தொகுதியின்
 எல்லாக் கிராமங்களுக்கும்
 போக்கு வரத்து வசதிகள்
 ஆக்கிக் கொடுத்திருக்கிறேன்!'

—1972

உயர் திரு கந்தசாமியும் ஒரு மரண ஊர்வலமும்!

— கருணையோகன்

ஓடுங்கியதோர் பாதையிலே ஒரு மரண ஊர்வலம்...
முடிந்துவிட்ட மனிதக்கை
முடிவுகளைத் தெரிவித்த
தடல்புடல்க் கேதுமின் றித்
தரையூர்ந்து செல்கிறது
ஓடுங்கியதோர் பாதையிலே ஒரு மரண ஊர்வலம் ...

நடைப்பினைமாய் நேற்றுவரை
நடமாடித் திரிந்த அவன்
படுத்திருந்தான் பாடையிலே
பக்கத்தில் சிலமனிதர்

மேல்சாதி இவனென்றால்
மேளதாளம் பலவிருக்கும்
பாழ்பட்ட தமிழனிவன் கீழ்சாதி மகனென்பார்
கன்னிறக்கி நேற்றுவரை
காலம்க ழித்த இவன்
உள்ளிருக்கும் உயிர்பிரிய
உறங்குகிறான் பாடையிலே

தடல்புடல்க் கேதுமின் றி
தரையூர்ந்து செல்கிறது
ஓடுங்கியதோர் பாதையிலே ஒருமரண ஊர்வலம்...
ஊர்வலத்தைத் தொடர்ந்து பின்
ஹரிலூன்ன உயர்மனிதன்
சீர்செம்மல் நந்தசாமி செல்கிறார், அதிசயமாம்!

இறந்துவிட்ட நந்தன்குடில்
இருக்குமிடம் சென்று, கன்
அருந்துவது இவர்வழக்கம்
அதனாலே அந்நன்றி
மறவாத தன்னிலைய மறந்திவரும் சென்றாரோ?

அந்த உறவுள்ளை இவர்
 அதன்பின்னே செல்லவில்லை
 சிந்தனீவில்லை ஓர்துளியும் சிந்தனையிலே ஒர் மகிழ்ச்சி
 கடன்கறிக் கள்குடித்த காசென்பத் தெட்டு, இனி
 உடனிருக்கும் இவருடனே,
 ஒருவருக்கும் தெரிபாதே!

சண்முகத்தின் வீட்டாகுகே
 அன்மித்த ஊர்வலமும்
 சந்தி சில கடந்தபின் அந்தவழி பிரிசிறது!

இந்தவழி திரும்புகிறார்!
 ஏனோலைவர் திரும்புகிறார்?
 கந்தசாமி செல்கின்ற
 அந்த வீதி அவரற்மான் கந்தரத்தா ரிஞ்குமிடம்!

சந்தரரைக் காசென்பதற்கே
 அந்தஹர்வ வத்தின்பின்
 சந்திவரை வந்தாராம்!
 ‘கந்தனீவன் இறந்ததனால்
 காசென்பத்தெட்டு ரூபா’

இந்தநினை ஒடுடேஇவர் ஏகுகிறார் வீதிவழி!
 யாதுமொரு துணையின்றி
 வீதிநின்ற பண்ணொன்றின்
 காவோலை ஒன்றுக்கும் சாவோலை இன்றுமோ?

வட்டுக்கு விருந்துவிடு பட்டதொரு சாவோலை
 எட்டவரும் கந்தசாமி
 கிட்டவரும் போதவரின்
 மொட்டைத்தலை மீதினிலே
 பட்டெட்டறு விழுந்ததுவாம்!

பாதையிலே கந்தசாமி வாதையினால் அவறுகிறார்!
 எட்டநின்ற ஓர்மனிதன்
 இழிந்தசாதி யாமவனும்
 கிட்டலூடி வந்தவரைத் தொட்டுதெய் செய்கின்றான்!
 ஒ! அந்தச் சிறுவளையில்
 ஊர்வலமும் மறைவிறது...

—1970

தேவதாருப் பெட்டிக்குள் ஒரு தேவியக் கல்விஞர்

— மு. கணக்ராஜன்

வசந்தத் தூறல்
செழுமை செய்ய
வாழ்வை வழங்கும்
செப்பட்டம்பர் நீயா?
தி, அல்ல கொடிய அரக்கன்!
இனி நீ அங்கே வராதே!
கிள்ள ஆட்டுக்குட்டி
சிலி கழுத்தைக் கொவி
இதயம்தின்னக் கதவு திறந்த
'கழுகே' முடிந்து போ!
அந்த 23-ஆம் நாளில்
உங்கள் கல்விஞர்
உண்ணமத் தோழன்
பப்ளோ நெருடாவில்
உயிர்குடித்த
ஐஃஸ்டா போல்
உலகின் பகை நீ!

●

'எனது தேசம் உதிரம் திந்த
ஒருபோதும் கூகியேன்'
என்ற உனது உயர் மொழிக்கு
உயிர் கொடுக்க
உயிர் கொடுத்த
பெலிகன் பட்சியே
பப்ளோ! அதோ —
விடுதலை இரைத்த
உங்கள் குரல்கள்
ஐஃஸ்டா குடலில்
இரத்த வேட்கை
ஊட்டியதால்

பினேசெட் பசாசு
நும் அங்கோ சிலி
உயிர் கலைக்கும்
கோரம் ககியாமல்
கண்களை முடிஞ்ஞோ?

●

உன்னே உனைப்போட்டு
மனிதாயிமானப்
போராட்டக்
கவிமல்லிகள்
மக்களிடம் போகாமல்
கதவுகளைப் பூட்டி
உலகிலிருந்தே
உன்னுறவை
வெட்டியவேளை
இரகசியமாய்
இன்னல்களைச் சொல்ல
யன்னலைத் தடவிய காற்று
குண்டுகள் வகைத்த
இரத்த நாற்றத்தில்
மக்கள் கதறலை
மரண வாண்டயாய்
மெல்லிய உன்
மனதில் கொட்டியபோது
அதில் ஏகாதிபத்தியக்
கொடுமைகள்
சி. ஐ. ஏ. வெறியை
உட்டுப் புதைக்கும்
கதந்திரத் திக்கு
நெய்வார்த்த நின்

புரட்சிக் கவிதை
நூல்களைப்
பொசக்கிய மனத்தையும்
நுகர்ந்தாயா?

ஓ
நீ வீரன்!
மாவீரன் அதனால்
மரணத்தின் பின்தான்
இராணுவம்
உன் இல்லத்தையே
உடைத்தது. கேவலம்!

ஓ
நோபல் பரிசும், லெனின்
சமாதான விருதும்
கவிகரித்து,
சர்வதேசப் பாவலனுக்கிய
உன் ஒற்றைத் தனிப் பேரு
பன்னாறு குண்டுகளாய்
ஜூன்ஸ்டாவின்
தலை கொய்யும்
வீறு கொண்டதை
உணர்ந்து
உலுத்தர் பயந்தே
நிருபித்தார்கள்!

ஓ
உந்தன் இலக்கிய
புஷ்பச் சரஸ்களைப்
பியந்த வானரங்களால்
அதன் புனித மனத்தைத்
திண்டலும் கூடுமோ?

ஓ
மக்கள் கவிஞர்கள் நீ
ஆனதனால்
பீரங்கி குறிபார்க்கும்
அடக்குமுறைப்
பாதையிலும்
பாளிச் எதிர்ப்பு
ஊர்வலம் நடத்தியதுன்

ஓரேத உருவில்
கவிதைகளன்றே!
ஓ! யார் சொன்னார் —
நீ சாகவில்லை!
போதுவுடையைக் கவிஞர்
ஒருபோதும்
பொய்ப்பதில்லை!

ஓ
சந்தியாகோ மக்கள்
தேவதாருப் பெட்டிக்குள்
கமந்த தேசபக்தனே!
இரத்தப் பாதைகள்
சாமரம் வீச
இரும்பொத்த
தோழர்கள் தோவில்
சிம்மாசனங் கொண்டு
கம்பீரந் தலைவனுய்
நின் சடலம்
பவனி வரல் கண்டு
துப்பாக்கிச் சனியன்கள்
துவண்டுதேன்?
கவிஞர் நான்றிவேன்
கம்பூனிஸ்ட் உலகறியும்!

ஓ
சிலி கவிதைச் சிங்கமே!
சுதந்திரக் கணலே!
நீ புதிதாகச் சிலிர்ப்பாயா?
புரட்சியாய் ஏரிவாயா?
ஆமாய்
அண்டே அவர்களுக்குள்
அமைதியாய்ச் சிலிர்த்து
நீ கண்ணாய்;
'எந்தத் தனையும்
எம்மைத் தடுக்காது'
'அடிமை'களே எழுவீர
அடக்குமுறை ஓடிப்போய்'
இதோ —
கவிக்குலம்
எழுந்ததுகாண்டு: — 1975

அ ஸ்டு

— மு. கடாசரன்

வீரயாச் சின்னப்பா,
 நீ பெரிய வீரன்தான்:
 நாய்படாப் பாடிச்சே
 நாளெல்லாம் பட்டாய் நீ!
 அம்பு, இடுகு கடைவைத்தாய்!
 மாட்டைடத்து,
 நம்பிக்கையோடு
 கரை, நாடை, வெண்டி, கத்தரிகள்,
 நாட்டி நீர் ஊற்றி
 நலம் காணப் பாடுபட்டாய்!
 சைக்கிள் சுழற்றிச் சரிக்கட்டி,
 காற்றுப்பாய்!
 வெட்கப் படாது வெளியூர்பேய்
 நெல், அிரி வாய்கிவந்து விற்பாய்!
 'வதன்' உன்பின்னைய
 வாழ்விக்க வேண்டுமெனும்
 வாஞ்சையில் நீ பாடுபட்டுக்
 கற்பணையில் பூரித்தாய்!
 கடலைபோல் ஒயாது
 புத்திரிக்கு வீடும்,
 புதுக்கிணறும் கட்டிவைத்தாய்!
 தாயில்லாப் பிள்ளையென —
 தங்க நகை பலவும்,
 செய்தெடுத்துப் போட்டாய்!
 சிறப்பையெதிர் பார்த்திருந்தாய்!
 உன்னுடைய பிள்ளை
 உனக்கே உலைவைத்தான்!
 என்னென்று சொல்லேன்?
 எவ்வே ஒர் பையென்பின்
 சுற்றுகிறோ என்று

சுருக்கென்று கோபித்தாய்!
 உன்மகனுக் கேளி
 ஒருங்கள் தடுக்காய்ந்தே
 அந்தப் பயலோ
 அவளின் புகைப் படத்தை
 கையிலே கொண்டெங்கும்
 காட்டித் திரிந்திட்டான்!
 வையுதைப் பிய்த்தெதுக்கப்
 பார்த்தவளைக் கேட்டாய்ந்தே!

கேள்விகள் முற்றிக் கிளிபிடிக்க,
 வேகத்தில் தோளைப் பிடித்தாய்ந்தே
 தொல்லை வந்து குழந்ததுவே!
 மல்லுப் பிடித்தவனே
 மாமனைன்றும் பார்க்காமல்,
 பொல்லை எடுத்துவந்து
 போட்டானுன் மன்றையிலே
 கல்லீசு உடைப்பதுபோல்
 கையால் தலையுடைத்தான்!
 வாட்டில் கிடக்கின்றாய்
 வாய்பேச மாட்டாய்ந்தே
 கையை உசப்பிக் கதைத்தால்நீ
 கண்ணேரே சிந்துகிறாய்
 மூக்காலே பால்நீர் செலுத்துகிறார்.
 கைகால் உதறுகிறாய்
 காண்போர் கவங்குகிறார்
 கைகைகள் கூடச்
 சரியாகக் காட்டாய்ந்தே
 வாட்டில் கிடக்கின்றாய்
 வாய்பேச மாட்டாய்ந்தே

வீட்டிலே யுன்பின்னோ
 அவ் வீணானுடன் கேர்ந்து சிரிக்கின்றார்
 உன் நிலையோ சீரியஸ் என்னின்றார்.
 அருமை மகளை அறிந்தாயா?
 நீ வாழ்க.

வீரயாச் சின்னப்பா
 நீ பெரிய வீரன்தான்.

நீயும் நானும்

குப்பிமான் ஐ. சண்முகன்

அரைநியிடத் தவிப்புத்தான்: என்றாலும்
 என்னப
 உன்னே நான்
 இனங் கண்டு கொண்டேன்;
 சிலும்பல் மயிர்
 கறுப்புப் புஜத்தில்
 தடித்த தளசகள்
 ஆட்டுவால் தாடி;
 'அந்தக் கதை உணக்கு
 நிலையில் இருக்கிறதா?
 பள்ளி முன்றிலில்
 வியர்த்தது வடியும்
 ஜஸ்பழக் காரண
 அடித்துத் துரத்திய
 மிகைக்கார் பொலீஸ்'
 வஸ் கம்பம் நிழலாய் நீரூம்;

'செல்வம்..... செல்வம்'
 நீயும் திரும்பிப் பார்க்கிறோம்;
 எங்கே அந்தச்
 சிரிக்கும் விகளிப்பு;
 'செல்வம் ...'
 வெறுமை!
 'செல்வம்.....'
 வரட்சி;
 'செல்வம்.....'
 ?
 புகை கக்கி அசையும் வண்டி;
 என்
 அன்பான நண்பனே!
 நீ ஏழைதான்;
 நான் ... ?
 (காற்சட்டை
 போட்டிருக்கிறேன்.)

—'76

அழைப்பு

மாவை நித்தியானந்தன்

ஏழு ரொட்டிகளை
 நாலாயிரம் பேருக்கு
 வயிரூரப் பரிமாறிய
 யேசு பிதாவே!
 ஓர் அவிழ் சோற்றினால்
 முனிவர் பரிவாரங்களின்
 சித்துயர் போக்கிய
 கண்ண பரமாத்மாவே!
 நீங்க ளெல்லாம் இப்பொழுது
 வரமாட்டார்களா? ...

—'74

புகழ்

—‘குபத்திரன்’

ஓருகோடிக் கவிதைகளால்
 உலகம் போற்றும்
 பெருங்கவிஞன் என்நாமம்
 பெற்று வல்லது
 ஓருசொட்டு இரத்தத்தை
 உரிமைப் போரில்
 தருபவனின் புகழ்முன்னே
 தூக..... தூக.....

—'74

சிவராத்திரிகள்

— என். சண்முகலிங்கன்

சிவனே என்று நாங்கள் இருந்த
காலம் போயினவா?

சிவனே,
தென்னுடைய சிவனே
இங்கே
உன்நாட்டவர் படும்பாடு அறியாயா?

நேற்றிரவு உன் இரவு விழிப்பிருந்தோம்
சிவனே
இந்த ஒரு இரவு மட்டுமா?
நாங்கள் உறங்கி எத்தனை நாள் ஜயா!

மறுபிறப்பில்
பேரின்பம் காணும் பேராசைகள் எவ்வாம்
இன்றேமக்கு இல்லை
விகிச்சலைச் செய்வதற்கு
இந்த உடலும் உயிரும் பிழைத்திருக்க வேண்டுமே!

இருபத்து நாலு மணி நேரத்தில்
இன்று,
நாங்கள் சிவபுராணம் பாடாத நேரம்
வலு கொஞ்சமென்பதை நீ அறியாயா?

உன் சிவராத்திரியில்
இன்றும்
நான்கு ஜாமமும் யினி சினிமாத் துரிசனத்தில்
தூங்கும் சராசரிகளை மட்டும்தான் நீ அறிவாயா?

அதர்மம் அழிக்க ஊழித்தாண்டவம் ஆடும்
உனது வழியில் விழித்தெழுந்த
உன் செல்வங்கள் படும் துண்பங்களை நீ அறிவாயா?
சிவனே என்று நீயும் இருந்து விட்டாயா?

— 86

பூமியில் தேவர்

— பா. சத்தியசிலன்

நான் ஒரு கடவுள்! இந்த
நயக்கவி படிக்கும் தமிழ்!
நீ ஒரு கடவுள்! வைய
வீட்டிலே எம்மைப் போட்ட
வானவன் கருத்தை நன்கு
வழிப்படுத் திடுங்கால் இங்கு
நான் ஒரு கடவுள்! நீ உன்
நண்பர்கள் கடவுள் தமிழ்.

ஆக்குதல் மட்டும் இல்லை
ஆண்டவன் பணி தீரு ஒன்றைப்
போக்குதல் கூட அன்னூன்
பொறுப்பு: நற்சிறப்பைக் கண்டால்
காக்க முந்திடுதல் கூட,
கடவுளின் பணி இம்முன்றும்
தாக்கிய செயலான் இங்கு
தோன்றிடும் கடவுள் ஆவான்!

வாள்கொண்டு பக்கயைக் கொய்து
வையத்தைக் காக்கின் ரேனும்
தோள்கொண்ட வியர்வை யோடு
தோட்டத்தில் உழைக்கின் ரேனும்
பாழ்கொண்ட மனதில் இனப்ப
பக்கமையை வளர்க்கின் ரேனும்
'தான்' கொண்டு தவறைத் தாக்கும்
தமிழனும் கடவுள் தானே!

ஆண்டவன் ஆற்றல் வல்லான்
ஆயினும் அப்பேராளன்
பூண்டதன் பணிகள் நேரே
புரிந்திடான்; பூயி மீதே
நீண்டபல் வழியில் நம்மை
நீறுத்தினான் பேராள் ஆக
ஈண்டு அதை உணர்ந்து செய்தால்
இங்குநாம் கடவுள் தானே!

பூக்கின்ற புவமை போடு
 புதுப்புது வழியே நல்ல
 ஆக்கங்கள் செய்வோம் இங்கே
 அழகுகள் கலைகள் நேர்மை
 காக்கின்ற கடவுள் ஆவோம்
 கலையறியிப்பு ஊழல் இன்ன
 போக்கிடப் புவிபோற் பாய்வோம்
 பூயியில் தேவர் ஆவோம்.

— 68

அரசியல் நீதி நடக்கிறது

— காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை

உழைப்பவன் ஒருவன் உண்பவன் ஒருவன்
 உலகினில் இதுதான் நடக்கிறது,
 தழைப்பவன் ஒருவன் தாழ்பவன் ஒருவன்
 தரணியில் இன்றும் இருக்கிறது.

இன்பத்தில் ஒருவன் துன்பத்தில் ஒருவன்
 இத்தரைக்குள்ள மாட்சியிது,
 அங்பினில் ஒருவன் வம்பினில் ஒருவன்
 யாம்தினம் கானும் காட்சியிது.

கடனமயில் ஒருவன் களமினில் ஒருவன்
 காரினி காட்டும் உண்மையிது,
 உடமையில் ஒருவன் வறுமையில் ஒருவன்
 உலகியல் வாழ்க்கைத் தன்மையிது.

வாய்மையில் ஒருவன் பொய்மையில் ஒருவன்
 வையகம் சொல்லும் வாழ்க்கையிது,
 தூய்மையில் ஒருவன் தீயமையில் ஒருவன்
 தொடர்க்கைதயாகும் செய்தியிது.

குடிசையில் ஒருவன் கோபுரத் தொருவன்
 குலவய மீதில் நிலைக்கிறது
 அடிமையாய் ஒருவன் ஆள்பவன் ஒருவன்
 அரசியல் நீதி நடக்கிறது.

— 79

ஊமைக் குயில்

— எம். எச். எம். சம்ப

எலவலூ... எலவலூ...
என்றிசைக்கும் குயில்
அன்றும் வந்தது.
கூறிவிற்கும் அவளின்
கவிஞரப் பருக
என்னுள்ளில் துடிப்பு
வட்டிலைக் கீழே
வைத்தவள் குந்தினாள்.
கதிரையில் நான்.
வாவிப் பணர்விற்கு
விருந்து வேண்டாமா?
அவள் கன்னம்
மார்பகம், இடை
விரல் நயனம்...
அத்தனைக் குன்றும்
என்பசித்த கண்கள்
புகுந்தன.

.....
வெயிலிற் காய்ந்த
மரக்கறியடன்
அவள் மென்விரச்சூடு,
காய்ந்து கிடந்தன.
கண்களிற்
கவரும் காந்தம் இல்லை
கவலைக் கள்வன்
குடிபுகுந்திருந்தான்,
வயிறும் இடையும்
வற்றிக் கிடந்தன.

அழகின் பரிசா?
வறுமையின் கொடையா?
சட்டைக் கிடையில்
மார்புக் கணிகள்
இலையாய் நீண்டு
தலைகுனிந்திருந்தன.
முட்டிய வறுமையின்
முத்திரையாகி
ஒட்டிய கன்னச்
சுருக்கம் தெரிந்தது.
உள்ளம் இரங்கியது:
உள்ளமைய அறிந்தேன்.
விதவையாம் அவள்
கைம்மை வெளியில்
தனிவழி செல்லத் தயக்கம்
அதனால்—
கைப்பிடித்தாளாம்
ஒருவளை
அவன்தான்—
அவளது அழகைச் சுலைத்து
இளமையைச் சிறைத்து
மென்மையைச் சூப்பி,
அங்கமெலாம்
தன்பயங்கரச்
சின்னம் பதித்தவன்.
அவன்தான்—
உழைப்பு!
யிதமிஞ்சிய உழைப்பு!.

—'73

விஸ்வ ரூபங்கள்

— சன்முகம் சிவலிங்கம்

கண்ணீரைக் கடந்துள்ளோம்.
வியப்புகளை மீறியுள்ளோம்.
உணர்ச்சிச் சுழிப்புகளை உதற்றிட்டோம்.

இழப்புகளைப் பற்றிய ஏக்கமில்லை.
தகர்வுகள் பற்றிய தயக்கமும் இல்லை.
ஒருபெரும் நிகழ்வைத் தரசித்துள்ளோம்,
அதன் பலத்தில், அதன் விறைப்பில்,
அதன் வயத்தில், அதன் துணிவில்
நிமிர்ந்து நிற்கிறோம்

நினைத்து நினைத்துச் சிரிக்கவும் செய்கிறோம்,

வேவிகள் வீழ்ந்தன, மதில்கள் தகர்ந்தன.
தென்னை மரங்கள் சிறைப் பறந்தன.
ஆலைகள், அரக்கள் அடியோடு சாய்ந்தன,
கிடுகு திருகிக் கிடக்கும் கூரைகள் —
கிடுகள் வீழ்ந்து உடைந்த முகடுகள் —
மறைப்புகள் மறைந்த வானும் வெளியும்.

மறைப்புகள் அற்ற வானவெளியிலே
அகண்டமாய்.

நாங்களும் எங்கள் குடிசையும் —

அகண்டமாய்

நாங்களும் எங்கள் நம்பிக்கைகளும் —

இரவின் இருளில்,

ஊ ஊ என்றந்த ஓசைப் பிரளயம்

வீசி அடித்த விஸ்வரூபத்தில்

சிறிய பேச்கக்கள் செத்துப் போயின.

சிறுங்கல், கலங்கல், இரங்கல் என்னும்

அட்டுத் தனங்களும் அற்றுப் போயின.

நித்தை நோக்கி நிமிர்ந்து நிற்கிறோம்.

ஆமாம்.

கண்ணீரைக் கடந்துள்ளோம்

வியப்புகளை மீறியுள்ளோம்

உணர்ச்சிச் சுழிப்புகளை உதற்றியுள்ளோம்.

— 79

துவம்சம்

— இ. சிவானந்தன்

எங்களது சொத்து இவைகள், எம்மவர்கள் கூடி வெங்கொடுமைக் காடுகளை வெட்டிச் சரித்தோம். தங்குதடைக் கட்டைகளைச் சுட்டுப் பொக்கி மன்பசனைப் பூர்கள் மலர்த்திச் செழித்தோம்.

வெம்புவியை நச்சரவை விரட்டிக் கலைத்தோம் வென்று குள தீர்ப்பாய்ச்சி விவரத்துக் களித்தோம் கந்தரநற் பூங்கொடிகள் பதித்துத் தழைத்தோம் எங்களது மனவாசம் இயற்றிச் சுகித்தோம். அந்தோடு.

நாமரை மலர்க் கொடிகள் தண்வயல் வரந்தம் தீபம் ஒளிர் கலையகளிர் திருவருள் சுரந்தம். சிரித்திரன் கலைக்கதிர்கள் செங்வந்தித் தோட்டம் மருக்கொழுந்து மல்லினதயும் மணம் வீகம் தோட்டம். இவ்வேளையிலே,

ஆண் புகுந்ததினால் அழிபாடு நேர்ந்ததையோ வேலி அழிந்ததினால் விளைபயிர்கள் விரயம் ஜூயோ. ஆணை உழக்கியதால் அரிவி பரிநாசம் எடா ஊனை உருக்கியநாம் உளம் குழமந்து வாடுகிறோம். காரணம்?

பயிரழித்த பூமியிலே படர்கிறதோர் பொருட்காட்சி, கலின் அழிந்த களரியிலே கலிகிறதோர் கண்காட்சி. பயிர் உழக்கி மலர்க்கச்சுகிப் பாளிகள் தம்மிழ்டமதில் வெயில் கொருத்தும் வேளையிலே விளைகிறதோர் விழற்காட்சி, குங்குமத்தாற் பொட்டுவைத்த குறையுடுப்பு நாளிப்புரும் செந்துவர் வாய் இதயத்தால் நஞ்சுக்கிழும் நங்கையரும் அவிபாபாவுடன் அணையும் அவங்காரத் திருடிங்கும் விபகார வேட்கையுடன் விளையாட வந்தார் கான்.

எங்களது சொத்து இவைகள். எமதுணைப்பே மூலதனம் வெங்கொடுமைக் காடுகளை வெட்டிச் சரித்தவர் நாம். மன்பசனைப் பூர்களை மலர்த்திச் செழிப்புடனே பண்புயர வைக்கவெளப் பாடுபட்ட சேணைகள் நாம். — 78

சமுகமும் சனமும்

— சோலைக்கிளி

காய்ந்து கிடந்தாலும்
அது —
கழவில்

நெல்லு விளையும்
நெல்லுப் போல
திமிர்ந்து அங்கே
கொக்கு நாரையும்
கோழியாகந்தலும்
எத்தாளங் காட்டில்
இடும்பாய்ச் சிரிக்கும்;

அது —
கழவில்

கொக்கு மேயும்
கண்ணறுத்தானும்
கருவியும்
குருவியும்
சன்னம் போல,
திறற்ற திரியும்
அங்கே அங்கே
அழுக்குத் தின்றும்
ஆமை கூட
முளையக் குடிக்கும்.

அது —
கழவில்

எருமை மாடு
இருக்குமா கம்மா?
மூன்றுக் கம்பியால்
மூடைந்த வேவியை
மல்லாக்க வீற்றி
யயினைச் சப்பும்,

நேரமிருந்தால்,
தின்ற ஹருத்தை
தாருப் புட்டியில்
கரைத்து வைற்றிக்
கிழுவி அடிக்கும்.

அது —
கழவில்

கிச்சான் மட்டுமா?
உன்னான் தொட்டு
அடச மானும்
அங்கே பறக்கும்.

அட்டை
நுளம்பு

நாயுண்ணவி எச்சன்னவி
நக்குண்ணவி என்று
என்ன கோதாரி
இருக்கோ எல்லாம்
அங்கே இருக்கும்.

அது —
கழவில்

நெல்லும் துணிந்த
நெஞ்சம் உன்னது.
அம்மியில் வைத்து
கிஸ்னையில் வடிக்கும்
கழவியில் முளைத்து
எத்தனை வாய்க்குள்ளால்
இரண்ம தப்புது!

அதுவும்;
அதுகேட்ட
வரலும்

கூத்துது!

— நிலாவணன்

கூத்தாடிகளே, விரைவா யாடுங்கள்
குதல் போகக் குதித்து — வேர்த்துக் —
கூத்தாடிகளே விரைவா யாடுங்கள்!

பார்த்த மக்கள் நீத்துப் போகார்!
பனியில், பட்டு மணவில் — நிலவில்
ராத்திரி முழுதும் கூத்துப் பார்க்கும்
ரசிகர் இவர்கள் பெருமைப் படவே
கூத்தாடிகளே விரைவா யாடுங்கள்!

கட்டியக் காரன் பட்டயம் முடிக்க
எட்டிடத் தாளக் கட்டெடாடு, பாட்டும்,
முட்டி மோதிப் பெரும் அட்ட காசத்தொடும்
முக்கிய நாயகன் கொலுவிலாடு தோன்றிக்
கூத்தாடிகளே விரைவா யாடுங்கள்!

பாங்கியும் பட்டத் தரசியும் தோன்றி,
ஆங்கொரு சோலை அடைவதும், அரசர்,
மாங்கனிச் சுவையில் மயங்கி மல் லாந்து,
பாங்கியர் தயவால் பாவையைப் புணர்ந்தும்
கூத்தாடிகளே விரைவா யாடுங்கள்!

கூத்தாடி கள்நீர் குடிப்ப தற்காகக்
குடங்கள் அத்தக் கொட்டகைப் பின்னும்
பார்த்திடும் ரசிகரும் அதிலே அன்ளிப்
பருக்கி தராதிரி குறை கிறை யில்லைக் ...
கூத்தாடிகளே விரைவா யாடுங்கள்!

போழுதும் புலரப் போகுது பாரிர்!
 புலர்ந்தால் ... ஜினினுப் பொட்டுகள் அற்றோ!
 வெளுக்கப் போகுது சாயம்! கண்டால் ...
 விரையப் போகுது சனங்கள் வீடு!
 குத்தாடிகளே விரைவா யாடுங்கள்!

இருட்டு முடியும் முன்னே, குத்தை
 எப்படி யேறும் நடத்திப் போடுக!
 மருட்டு வேஷம் குஸ்ந்து போனால்
 மக்கள் கூட்டம் கலைந்து போகும்!
 குத்தாடிகளே விரைவா யாடுங்கள்!

போக்கிரித் தம்பான் தருமலூக் கென்றும்
 பொன்னுக் கணபதி அருச்சனை என்றும்
 மோக்கான் தவளையன் திரெளபதி யென்றும்
 முழுவதும் காரிய பாகங்கள் விளங்கும்!
 குத்தாடிகளே விரைவா யாடுங்கள்!

விடந்தால் ... வேஷம் கலைந்தால் — உங்கள்
 வெட்டிய ஒட்டிய வேலைகள் மழுங்கும்!
 படிந்த பகலில், பக்கத் துற்றுப்
 பார்ந்தால் ... நுங்கள் கலைமணம் நோகும்!

குத்தாடிகளே விரைவா யாடுங்கள்!
 குதித்துச் சுதங்கைத் திமித்துத் தா! தெய்
 அஹங்கக் குஹங்கக் குஹங்கச் சிவம்பிக்
 குத்தாடிகளே! விரைவா யாடுங்கள்!.

சேனை அழிகிறது!

— பாளையூரன்

தாவியை ஈடுவைத்து
நளவாடம் வாங்கியும்,
தொலிக் கருவாட்டுச்
கண்டலோடு சாப்பிட்டும்,
ஆடியில் காடுவெட்டி
ஆவணியில் தீகொஞ்சத்தி
வாடி அமைத்து
மரவீர் புதர்ப்பிடுங்கி
சேனைப் பயிர்விதைத்துச்
செப்பமாய் வேலியிட்டோம்.

கொத்துவே விக்குன் குடிசைகள் பலகட்டிப்
பத்திரமாய்க் காத்தும் பயிரழிவு தீரவில்லை!
ஆண்வெடி, சீனவெடி, மூலைவெடி சுட்டாலும்
சேனை அழிவு சிறிதும் குறையவில்லை,
ஆணை வரவும் அடங்குவதாய் இல்லை மக்கான்!

எங்கள் பிரயாணம் இப்படி வீணைஞல்
உங்கள் திருநாட்டின் ஊர்செழியிப்ப தெப்படி ஒய்! அங்கேபார் எங்கள் அயலெல்லாம் சோகம்.
கனியமலைக் காட்டுப் புனிரடி யூடு
அரிய வழிநடந்து ஆருயினர ஈடுவைத்து
ஒங்கோர் கணமும் உழைக்கும் கரத்தாலே
செவ்வைப் படுத்திவைத்த சேனைப்பயிரன்றே...!

கார்காலக் கூதலிலே கண்மணியின் பக்கத்தில்
மார்மீது கைபோட்டு மருவும்.. துயில்நீக்கி
பாம்போடு காவற் பரணிற் படுத்தெழுந்து
சாம்பல் குனித்துச் சுருகுண்ணி பிப்ததெறிந்து
பட்டப் பகலிற் பகுத்திரமாய்க் கார்த்தாலும்
கட்டாயம் மாலைக் கருக்கலில் ஆணைவரும்!

பண்டாவும் நானும் பலநாள் கலைத்துதொந்தோம் !
 அண்டை முகம்மதுவும் ஆறுமுகம் டேவிட்டும்
 தொண்டை கிழியத் துரத்தி அலுத்தார்கள் !
 கண்ணில் விளக்கூற்றிக் கையில் நெருப்பேந்திப்
 பண்ணிவந்த பாடு பயனற்றுப் போகிறதே !

ஆனுக் கொருதிசை,
 ஆனுக் கொருகுரல்,
 ஆனுக் கொருபரண்,
 ஆனுக் கொருவழி,
 நானும் பிரிந்தால்
 நமக்குன் விடுவெங்கே ... !
 நானும் பயிரழிந்தால்
 நாட்டில் மலிவே நோய்... !

வானும் புளியும் வரவை உயர்த்துமெனில்
 திருப் பொறியைத் திசையெட்டும் விசிடுவோம் !
 நாலு திசைப் பரஞ்சும் நம்முள் இனையுமெனில்
 'கூ'வென் நெழும்பும் அரவில் இடு எழுப்பும் !

தேஜைப் புசிப்பதோ மந்தி? — மஸ்த்
 தேவீக்கள் யோசனை செய்வதோ ஞந்தி!
 சேஷையி ணாத்துணை கொள்ளு — இரு
 சொந்தக் கரங்களில் சக்தியை மோள்ளு
 வாணை அளந்திடும் மேட்டை — புதர்
 மண்டிய ஈநல் வளஞ்செறி காட்டை,
 சேஷைப் படுத்திய நாங்கள் — பயிர்
 செப்பமாய்க் காப்பதை யார்த்துப் பாங்கள்.. ?

மந்திகள் சோளம் முறிக்க — வன
 மற்றைப் பறவை கதிரைக் கொறிக்க,
 அந்தியி வேகினிப் பாட்டம் — வர
 அங்கே அறுவடை யாகிடத் தோட்டம் :

பந்திக எாய்வகும் பன்றி — நீலம்
 பாறிட வேர்க்கட ஸிகெடக் குன்றி,
 மந்தைக ரூம்லினட யாய — மர
 வள்ளி வளுதிலை கொச்சியும் சாய ...
 காவற் புரையிருந் தென்ன? — அசல்
 காட்டு விறகில் தீ வளர்த் தென்ன ...?
 தாவில் கைவயுறும் யாணை — வர
 நானும் இருளில் அளிந்திடும் சேணை!
 பூவல் இடந்திடும் நெஞ்சில் — பகற்
 போழ்திற் பசியெழப் பொன் றுவம் துஞ்சி!
 நோவ உழைத்துமென் கண்டோம் — அட
 நுண்ணித யுண்ணிற யாணைய அண்டோம்!

ஆலை குரங்கு கிளி பன்றிக் கூட்டங்கள்
 உனைய! நம் பேற்றை இரையாக்கிக் கொள்ள...?
 உழைக்கும் நமக்குள் உருவாகும் சக்தி
 விளைவிக்கும் நன்மை மிகவென் றறியோமா ...?

பட்டத்து அரசிலை பாணைப் பவனிவர
 பட்டாளத்தில் யாணைப் பந்திகளும் தேவையில்லை!
 கண்ணிவைத்து யாணைகளைக் கட்டி,
 தொழிற்பயிற்சி பண்ணிவைப்போம்!
 தோழா பயமின்றிச் சேர்ந்திடுக.
 பன்றிகளை வெட்டியப் பகிர்ந்து புசித்திடுவோம்!
 பச்சைக் கிளீகளுக்குப் பட்டாசு தீர்த்திடுவோம்!
 நச்சரிக்கும் மந்திகளை நற்பணியாளாக்கிடுவோம்!
 பாணை பொனியப் படைத்து, பகிர்ந்துண்ணச்
 சேனை விளையும் கிறந்து!

செம்மறி ஆடு

— ‘நீள்க்கரை நம்பி’

குளிரைத் தடுத்து
வெம்மையைப் பெற்றெடுப்பது
கம்பளிப் புடவை.
நோயில் உழலும்
மனிதரை எல்லாம்
பேணிக்காத்துச் சுக்ததை அளிப்பது
அந்தப் போர்வை.
இத்தனை சேவகன்
செய்யும் கர்த்தா
செம்மறி ஆடு —
தகிக்கும் தணவில்
ஊதைக் காற்றில்
புலம்பி அழுவதை
யாரர்நிவார?
சேவக் கேற்ற
ஊதியம் ‘இல்லை’
கிடைக்கும் சுக்திதீல்
சௌக்கியம் ‘இல்லை’
அருகிருக்கும் தொழில் நிலையத்தின்
உழைப்போர்
கண்களில்
காட்சி படர்ந்தது
ஆமாம்

சேவக்கேற்ற
ஊதியம் இல்லை
சுகமும் கிடைக்க
வழியும் ‘இல்லை’
பேணிக் காத்துச் சுக்ததை
அளிப்பது
அந்தப் போர்வை.

கண்டி

அழகு

— ச. வே. பஞ்சாட்சரம்

பால்பரத்த பாறையவி நீர்க்கால்கள்
விதிகளில்
கால் தெரிந்த சட்டையுடன்
கண்ணியர்கள்
நூல் சுமந்து
மண்டிக் கலந்துவும்
மாணவர்கள் மாணவியர்
கண்டிக் கவினோ கவின் !

மூங்கில் மரங்கள்
முதுங்காக் கருந்திழல்
ஒங்கல் எழில் மாலினைகள்
உப்பரிகை
மாங்களிக்குள்
வள்டாய் மனப்பள்ளு
வாழ்வுநெறி கொண்டிலங்கும்
கண்டிக் கவினோ கவின் !

வெள்ளையரின் ஆட்சி
விலங்கோடித்தோம் என்பவரை
என்னிச் சிரிக்கும்
எழில்நகரம்
உள்ளபடி
பண்ணடத் தமிழினத்தின்
சிங்களரில் பண்பில்லை
கண்டிக் கவினோ கவின் !

பச்சை மலைப்படிகள்
பச்சைச் செடிகொடிகள்
பச்சைப் படித்தரியுங்
கண்ணியுடல்

அங்கமேழ
வண்டிக் குவங்கள்
மலிந்தோடும் வீதிபல
கண்டிக் கவினே கவின் !

காளையரின் தோன்களிலே
கண்ணவக் திடுத்திடுத்துத்
தோளையெல்லாம்
காய்க்க வைக்கும் சுந்தரியர்
வேளையெல்லாம்
முன்றி யிடிதுலவி
மோகம் கணிந்தயரும்
கண்டிக் கவினே கவின் !

வாணட நடுக்க மலிழ்ந்திளையோர்
பெண்களொடும்
ஒடம் விடுக்கும்
ஒயிலெல்லாம்
மூடுமர்
மன்றிருளில் மின்விளக்கு
வண்ணத்தில் ஏந்தேரிக்
கண்டிக் கவினே கவின் !

யாழிப்பாணம் நீங்கி
அறப்படித்திங் கேவந்து
கூழிப்பாளைக் குள்விழுந்த
கோதையர்கள்
பாழ்த்தனங்கள்
அண்டு அறிந்தோர்
அருவருக்க நின்றுரைக்கும்
கண்டிக் கவினே கவின் !

பூச்சரியும் பூங்கா
புவல்சரியும் ஊற்றஞ்சி
கீசிடுநற் பட்சிக்
கிளைகளெல்லாம்
பேச்சுரைக்கும்
தொண்ணைப் புரியத் தொடங்கின்
செவிபொத்தும்
கண்டிக் கவினே கவின் !

மணி வயிற்றினில் புரஞ்சு அக்கினி

— பன்னுமத்துக் கவிராயர்

பாட்டன் பூட்டன் பாலர் பெண்கள்
பாழுடல் யாவும் உரமாய்ப் புதைந்த
மேட்டு நிலங்கள் குஞ்சுகள் யாவும்
மேனி செழித்துக் குறுங்குது தேயிலை —

காட்டுக் குறிஞ்சியில் குருதிந்தீர் கொட்டியோர்
கரங்கள் ... ஹம் ஹம் .. இனித் தேவையில்லை ..

பிரட்டுக் களத்தில் வேலையிழந்து
விரட்டப் பட்டார் வீதிகளுக்கு!

... சாலை விட்டோர் சந்ததிப் பிஞ்சுகள்
சாலையோ ரங்களில் ... சந்தையில் ... சந்தியில்
ஆலைக விட்ட புகைமுச் சாக
அலைய வந்தன ஆவிகளாக ...

தாயின் இனிய மணிமார் பகங்களில்
தளிர்ப்பக மைத்துவில் போர்த்து முடியோர்
நாயினும் கேடாய் நடைபா நைகளில்
நரபசிக் கிரையாய் ஏறிந்திடப் பட்டார்!

... மாண்ஸ்தர் வாழும் மானுடச் சாலையில்
ஈண்ஸ்வரக் குரல் எழுபட வில்லை
— மாணம் ஒன்றுதான் மலிவாய் விற்குது!

உணவுக்காக வீற்றிட வேறு
உடைமையேதும் இல்லாப் பெண்கள்
உடலை சகிரூர் எச்சில் இலைக்கு ...

கற்புச் சுதைக்கு இலக்கண மாக்க
வயிற்றில் தொங்கிக் காட்டிடு தற்கும்
குளத்தில் திணற்றில் குதித்திடு தற்கும்

— இவர் தொகை யென்ன
ஒன்று இரண்டா?

கூற்றுவன் வந்துயிர் தீண்டு முன்னர்
சோற்றுக்காட்டல் தீண்ட விட்டார்—

கொழுந்து பறித்த தளிர் விரல் பெண்ணைக்
கொழுந்துகள் வீதியில் கருகி வீழ்கின்றன ...

மாணஸ்தர் சமூகம் மண்ணைய்ப்போக...
மனிவயிற்றினில் புரஞ்சு அக்கினி:

• 75

நாங்கள் சருகுகளால்ல!

— மருதூர்க் கனி

நகரத்தில்
தொழிற்சாலை கூகுகிற
நச்சுக் காற்றைத்தான்
நாங்கள் குடித்தாலும்
கிராமத்தில்
கால்களிலே சேறும்
கைகளிலே கலப்பையுமாய்
அலைந்து திரிந்தாலும்
நாங்கள்
க்கான் காற்றுக்கு
ஒதுங்கும் சருகுகளால்ல !

பொதுயுக்கதை நோக்கிப்
போகின்ற பயணத்தில்
இடியோடு மின்னல்
மழையோடு காற்று
பிரளயமாய் எதிர்த்தாலும்
தாக்குப் பிடிப்போம்!
தனியுக்கதைத்
தகர்த்தெறிவோம்!
கிழக்கின் அடிவானில்
கிளர்ந்து சிவக்கின்ற
நூலியின் ஒருகிற்றுத்
தெரிந்தாலே அதுபோதும் !

• 73

காதலுற்றுன் ஓர் இளைஞன்

— ம. பார்வதிநாதசிவம்

ஆசிரியர் சின்னப்பர் தம்மை நாடி
இந்தாறு வேலையிலா வீணார் ஒடி
'ஆசிரிய திலகமே! நின்றன் மெந்தன்
அஞ்சகத்தின் நெஞ்சத் தைக் கவர்ந்தான் ஜய
பேசுகிறோன் மாலையெலாம் அவளினுடே
பெரும் பாஜும் ஒழுங்கையில்தான் வாழுவிங்குன்
கூசமிது கேட்பதற்கே உளக்காருவும்
கூருமல் இருந்திடுதல் நமக்கும் ஆமோ?'

என்றவர்கள் உரைத்தார்கள் இந்தச் சேதி
எதிர் வீட்டார் கேட்டார்கள் அச்சும் கொண்டே
அன்றுடனே இரண்டுமுழும் உயரம் கூட்டி
அழகாக வேலியினை அடைத் திட்டார்கள்
ஒன்றல்ல ஜந்துமுறை காதல் செய்த
உத்தயியர் ஆசிரியர் மகனைக் கண்டே
நன்றல்ல இவள் செய்கை என்றே கூறி
நடந் தோடிப் படலையினைப் பூட்டினார்கள்.

சின்னப்பர் தம்மகனைச் சினந்து பார்த்தே
'சி தனம் வாங்கும் ஆசை கெடுத்தாய்' என்றார்
பொன்னப்பர் 'இவள் எனது மனேன ஆனால்
பொல்லாலே தலைநொறுக்கி இருப்பேன்' என்றார்
'என்னப்பா பேரர்த்தமைக் காணும் ஆசை
எனக்கிப்போ தில்லை' யெனத் தாயும் சொன்னார்
சின்னப்பர் பெற்றெடுத்த காதல் மன்னன்
சிலந்தி வலைப் பூச்சியெனத் திகைக்கலானான்.

ஆதரவாய் இருந்திட்ட ஒருவர் தாழும்
அவ்வேணை ஒடிவந்தே அவணைப் பார்த்துக்
காதலுக்குத் தம்முடைய எதிர்ப்பைக் காட்டிக்
கண்டனச் சொல்மழை போழிந்தார் ஒருநாள் முற்றும்
பாதகர்கள் பலர் சேர்த்தே இந்தச் சேதி
பரப்புவதிற் பேரின்பம் காணலுற்றார்
காதலித்தல் குற்றமென இவற்றைக் கண்டே
கடவுளும் தம்முடிபுதுணை மாற்றிக்கொண்டார்,

நெருங்கி வருகிறேன்

— கஸ்முனைப் பூபாஸ்

நிலவே

உன்னை நெருங்கி வருகிறேன்!

இந்தப் பூமியை

அழகு படுத்தி:

போன்ற இளமைப் புதுமை சமைத்து;

இந்தப் பூமியீன் எனிலுரு வாக

நீயிருந் தாட்சி நிறுவு சின்றுயி!

உன்னை நெருங்கி

உனது தரரயில்

என் இரு பாதம் பதிக்க நினைக்கிறேன்!

உன்னை நெருங்கி

உன்னெலுடும் கலக்க

என்னை அங்கே எடுத்து வருகி நேன்!

நிலவே,

உனது கடுதரை மீது

குளிர்ந்த என் உடலம்

கிடத்த நினைக்கிறேன்!

உன்னைச் சிலபேர் குளிரெனச் சொல்வர்;

உன்னைச் சிலபேர் கொடுநெருப் பென்பார்!

உன்னை அவர்கள் எப்படி உரைப்பினும் ...

என்னுணர் வெல்லாம் இனிய உனது

வெண்தலர் மடியி 'அறிதுயில்' கொள்ள

உரிமை யோடும் துடித்திருக் கின்றன!

உன்னைவில் ..

உன்னை நீயே அறியா வண்ணம்

உட்கூழி யோடி உன்னைத் தெளிந்தேன்!

நீ ஒரு இவினை நிறைந்த பண்டம்!

நீயே எல்லாம் நிறைந்த புத்தகம்!

ஆகையால்

உன்னை நன்றாய்ப் படிக்க நினைக்கிறேன்!

நிலவே

உன்னை நெருங்கி வருகிறேன்!

படைப்பு

— அன்பு முககதீன்

என்னேடு இளைந்தென்றும் இசைமீட்டும் பெண்ணே!
 இங்கோவா இன்றுநாம்
 புதிய இசை மீட்போம்!
 உன்னேடு சேர்ந்துநான் உரைத்ததந்தப் பாடல்
 உழைக்கின்ற தோழர்களின்
 நரம்புகளில் சுற்றும்
 இன்றும்தான் ஒசையினை எழுப்பவில்லை யென்று
 என்னிடத்தில் சொன்னதினால் இதயம்யிக நொந்தேன்.
 உன்னலே இனிப்பாட
 இயலாதா போ! போ!
 ஒருபோதும் நான்பாட துயில்கொள்ள மாட்டேன்.

நித்திரைக்கு வந்துநான் துயின்குறும் கண்ணே!
 நினைவுகளில் வந்தந்தத்
 துயருகளே பாடும்.
 இந்தரையில் நொந்தழிவோர் எழுச்சிபெற ஏதும்
 இறவாத கவிஞரதகளைப்
 படைப்பதற்கு நானும்
 செத்துக் கொள்ளிடருப்பதனை அறியாயா கண்ணே!
 சிக்கிரமாய்க் கோப்பியினைக் கொள்ளுவா! முன்னே
 சத்தான ஒருபாடல்
 செய்துநாம் பின்னே
 சந்தோஷமாய் இன்று
 துயில் கொள்வோம்! கண்ணே!.

தேவனின் குழந்தைகளே!

- எஸ். முத்துமீரான்

மயிலாசனங்களில் அமர்ந்து கோலோச்கம்
தேவனின் இனிய குழந்தைகளே!
எங்கள் ஓலைக் குடிசைகளில் எரியும்
குப்பி வீளக்குகளில் நிறைந்துள்ள
எண்ணெய் வற்றித் திரும் வரை,
சாக்கடைகளில் துயரத் தோணிகளிடும்
எங்கள் தோழர்களின் குருதியோட்டங்கள்
சக்தியிழுந்து ஸ்தம்பிதமாகும் வரை,
சேரிகளில் கானம் இசைக்கும்
கல்லஞ்சூர்களின் வீணை நரம்புகள்
உடைந்து தெறிக்கும் வரை,
ஏழாணில் இரவும் பகலும் உதிரும் சிந்தும்
ஏழை விவசாயிகளின் மண்வெட்டிகள்
தேய்ந்து மழுங்கிச் சினையும் வரை.
விடியற் சாமத்தில் வெறும் வயிற்றோடு
வயல்களைத் தேடி ஒடும் இளம்
வளிதையர் வாழும் வரை,
ஆலைச் சங்கின் ஆலைக்கு ஆடிபளிந்து
வாடிய முகங்களோடு ஒடுமெங்கள்
தோழர்களின் பெருமூச்ச ஓயும் வரை,
குளிரோடு போராடிக் கண்ணீர் சிந்தும்
லயங்களைச் சீரளிக்கும் தோட்டப் பெண்களின்
துயர கீதங்கள் மறையும் வரை,
குளிருட்டப் பட்ட அறைகளில்
கும்மாளம் போடும் உங்கள் சந்ததிகளை
எம் சந்ததிகள் வப்பீகரம் செய்யும் வரை,

உங்கள் இருஷ்யப் பெட்டிகளில் தூங்கும்
 எங்கள் உழைப்புக்கள் விழித்தெழுந்து
 உண்ணமக்காய்ப் போராடும் வரை,
 உங்கள் கடவுள்களின் வேதநூல்களின்
 பிறபோக்கு வாதிகளுக்காகத் தோத்திரயிடும்
 ஜீவனற்ற அத்தியாயங்கள் ஒழியும் வரை,
 புது உலகைப் படைப்பதற்காகப் போரிடும்
 நலீன ஆத்மாக்களின் படைகள்
 உங்கள் சிழட்டு வீரர்களை வெல்லும் வரை,
 இருள்ளடந்த உங்கள் ஆவயங்களில்
 சுதா தூங்கிக் கொள்ளிட்டிருக்கும் கடவுள்கள்
 வெளியில் துதிபாடும் எம்மைப் பார்க்கும் வரை,
 நீங்கள் சிருஷ்டிந்த உங்கள் தேவர்கள்
 எங்கள் போராட்டங்களின் வெற்றிக்காக
 சிரம்தாற்றதி இறைஞ்சும் வரை,
 உங்களால் படைக்கப்பட்ட எங்கள்
 இறந்த காலங்களைப் பற்றிய சரித்திர நூல்கள்
 உங்களாலேலிய எரிக்கப்படும் வரை,
 எங்கள் ஜீவமரணப் போராட்டங்களின்
 நூய வெற்றியின் சின்னங்களான சுத்திய நூல்கள்
 உங்களாலேயே வெளியிடப்படும் வரை,
 சுத்தியத்திற்காக நாங்கள் விடும் எண்ணேரக் கண்டு
 இவ்வுலகில் இதயம் நிறந்து அழுவதற்காக
 ஒரு தேவன் உயிர்த்தெழுந்து வரும் வரை,
 உங்களுக்கு எதிராகப் பிரகடனப் படுத்திய
 எங்கள் போர்க்களங்களில் இருந்து
 பிரங்கிகள் முழுங்கிக் கொள்ள இருக்கும்.

கடவுள்கு...

— அ. யேசுராசா

முடிக் கிடக்கின்ற
 சொர்க்கத்தின் கதவுகளைத்
 திறந்து விட்டால் —
 மன்னின் குரலுமக்குக்
 கேட்கக் கூடும்; கீழிறங்கி,
 புழுதி மன்னின்மேல்
 நடந்து வந்தால்,
 மாணிடத்தின் —
 எழுச்சிகளை வீழுச்சிகளை
 முற்று முறுதாக
 நீரறிதல் கூடும்; — கூட,
 நீர் ... வருவீரா?

— '69

‘கரை’ சேராப் படகுகள்!

— ராம்லீ உலகநாதன்

தேயிலையோடு — தே(யும்) இலையாக
 கால கங்கையின் வெள்ளத்தில்
 ஒட்டை விழுந்த தோணிகளில்
 உல்லாசப் பயணம் செல்கிறோம்.

எங்கள் ‘ஹரிமைக் குரவ்கள்’
 செவிடன் காதில் சங்கொலியாய்
 சங்கம் வைத்து எமக்குள்
 சதிராடுபவர் அரசியல் வீரர்கள்.

நாளையோர் நல்ல வீடிவவரும்
 எனும் நம்பிக்கையில், ஒவ்வொரு
 ‘இன்னை’யையும் கழிக்க விழையும்
 மறுநாளோ — முதல்நாளிலும் கொடியது.

வேதனைக் கடலில் கனிப்பந்துவிட்ட
 எமது வாழ்க்கைப் படகுகளை —
 கரை சேர்த்துவிட வருபவைகளே
 எம்மை — சமுத்திரத்தில் அடி ஆழத்திற்கு
 இழுத்துக் கெல்லும் தியிங்கிலங்கள். — '81

குரல்கள்

— முதல்வரு

ஆலையி வேதினம் சாலையி வேபொருள்
 ஆக்கிடு வார்வளம் தேக்கிடு வார்
 மேலவ ராம் தொழி வாளர் உரி வையிள்
 வேட்கை கிளப்பிடும் வேகக் குரல்
 காதுக்குன் னேறின் கேருவிக்குநடா — என்றன்
 கருத்தினை என்னமோ செய்யுதடா!

ஏழத்தி வேவட பாகத்தி கையென
 சனத்தி குல்தங்கள் சோத ரஸர
 வாழுத் துடுக்கின்ற மக்களை வேறூக்கி
 வாட்டுவ நாலெழும் சோகக் குரல்
 காதுக்குங் னேறின் கேருவிக்குதடா — என்றன்
 கருத்தினை என்னமோ செய்யுதடா!

மாணத்திற் காய்சம வாழுவினுக் காய்மிகு
 மாட்சி தரும்சக வாழுவினுக் காய்
 குவிக் குறுகிய ஞாவத்து மக்களின்
 கூட்டம் முழக்கிடும் கூக்கு ரஸ்கள்
 காதுக்குன் னேறின் கேருவிக்குதடா — என்றன்
 கருத்தினை என்னமோ செய்யுதடா.

வேலியும் காவலும்

— முருகையன்

வேலிக்குப் பயிர்கள் மேலே
விரும்புமே இல்லைப் போலும்!
— சொலிக்கு முடிவு காணபம்!
கடுவம், என்று எழும்பிச் சென்று
தீவைத்து முடித்த வேளி
திருப்பிளை அடைந்திருக்கும் —
கோபத்தைத் தீர்த்திருக்கும்.
குனிந்ததோ — பயிரின் காம்பல்!

2

தோட்டமுங் கொஞ்சம் செழிப்பு
பயிர் பச்சை
நீட்டமாய் நீண்டு நெருங்கி மதாளித்துச்
கேட்டமாய் நிற்கிறது.
செந்தலீரிப்பாய்
காய் கணிகள், பூக்கள் ஒஹுக்கும்
புஞ்சமுள்ள கொப்புகளைக்
காட்டி நிற்கும் கண்குளிர்.
இன்பச் சிறு செடிகள்.

கற்கள் மயிந்த கல்ட்டித் தளரயிலே
புற்கள் படர்ந்து புலுண்வேது தாள்
இந்தக் காளி நிலத்தின் இயற்கை.
அதை மாற்ற என்று
தீர்மானங்கு செய்த
செயற் — கை வளிமையினால்,
கிள்ளடிக் கிளறி,
கிளாறிறைத்து நீர் பகுக்கிக்
கொண்டிருக்கும் செய்கை
கொடுத்த பலன்களினால்
தோட்டமுங் கொஞ்சம்
செழிப்பு, மதாளிப்பு!

நீர் இறைப்புத் திண்டாமல் நிற்கின்ற
 புல் நுவிகள்
 காய்த்து சருகாகி கருகி இருந்தாலும்,
 பூச்சி அரித்துவிட்ட
 பூசனியின் சாம்பல் இலை
 ஒட்டை பிடித்துத் துவண்டு கிடந்தாலும்,
 நோய்வீடித்த கத்தரியின்
 நூறிலையில் தொண்ணாறு
 சூம்பிக் குளிந்தபடி தொய்ந்து கிடந்தாலும்,
 அங்கங்கே நல்ல அழகான பச்சை உண்டு.
 கண் குளிர் —
 இன்பச் சிறு கொடிகள் —
 தோட்டம் எங்கும்।
 தோட்டமோ கொஞ்சம் செழிப்பு —
 மதாவிப்பு!

3

சற்றி நின்ற வேவி
 சுருக்கென்று சிறிர்கும்.
 நட்ட நடு இரவில் —
 நாலுபேர் கானுத
 கண்ணங்களி இருட்டில் —
 காற்சட்டை போடாமல்,
 தோட்டத்துள் வேவி
 நுழையத் தொடங்கியதாம்.
 வேவி
 பயிரை எல்லாம்
 மேய என்று போயிற்கும்.
 மேயத் தோடங்கி
 விழுக்கென்று சப்பிற்கும்.
 மென்று மென்று தின்றதாம்.
 மேல் இருந்த கொப்புகளை
 வாரி இருத்து
 வளைத்து, முறித்தெறிந்து,
 வேரோடு வாங்கிப் பிடுங்கி மிதித்ததாம்.

ஒன்னி உதைத்துத்
துவவத்துப் பொடியாக்கித்
தீங்கு படுத்திச்
சிலத்ததாம் தோட்டத்தை.

பற்றுத் பச்சைப்
பயிர்கள் என்றும் பாராமல்,
பெற்றேலூல் ஊற்றி
நெருப்பும் கொளுத்திற்கும்.
வேலி கடித்து
மிதித்த பயிர்க் குப்பைகளும்
வெந்து பொக்கிக் குகைத்து கரியாகி
நோந்து சுருண்டு—
வெறும் சாம்பலாய்ப் போயிணவாம்,

4

வேலை நிறுத்தமொன்றை
வேலை அற்ற சண்டியர்கள்
ஏவற் பேய் ஆகி
இழுத்து விழுத்துதல் போல்
வேலி பயிரை எல்லாம்
மேய்ந்துவிட்டுப் போயிற்கே?

காலிப் பயல்கள்
கடையை உடைப்பதுபோல்
வேலி பயிரை எல்லாம்
மேய்ந்துவிட்டுப் போயிற்கே?

காலையர் நூலகத்திற்
ஙைவரிசை காட்டுதல்போல்
வேலி பயிரை எல்லாம்
மேய்ந்துவிட்டுப் போயிற்கே?

கொன்று
தெருவிற் பின்னக்கள் ஏறிவதுபோல்
வேலி பயிரை எல்லாம்
மேய்ந்துவிட்டுப் போயிற்கே?

5

வேலிக்குப் பயிர்கள் மேலே
வெறுப்புத்தான் இருக்கும் என்றால்—
வேலி ஏன்? காவல் ஏலோ?
காவலோ வேலியாலே?

—'81

வெண்களில் தைப்பொங்கல்

— ‘முஸ்லிம்யரான்’

நூர்ந்து விடப் போகிறது
மூட்டு! மூட்டு!
வயலும் அயலு முழும்போது
நூர்ந்து விடப் போகிறது மூட்டு, மூட்டு,

மாரியோ வாழ்த்தி வந்து
வழங்கிய வாழ்வு நெல்லைக் — கதிரோன்
தூக்கிலே இட்டான் என்று விழும்,
உன் கண்ணீர் — நெருப்பை
நூர்த்து விடப் போகிறது
மூட்டு, மூட்டு,

வருங்காலம் வயல் வெளியை
இடுகாடு ஆக்கியது புரியாமல்
தைவந்து நின்றதுதான்
பெருமூச்சு ஊதும் தன்னி — அடுப்பை
நீ மூட்டு. தீ மூட்டு.

நெற்கதிர்கள் தலை சரித்து
வயல்வெளி மேடையிலே நூத்தனமாய்
அப்பகலம் 82°
உள் மனத்தினரயில் ஒடுவதால்
உள் கண்கள் இரண்டும்
எப்போது எரிமலையாய் மாறினவோ?
உள்ளமுகை நியாயம்தான்
என்றாலும் அயல் பழிக்கும்
எழுந்து நீ தீ மூட்டு.

சோடைத் தெங்குசளாய்
வான்த்தில் என்ன வாழ்வையா பார்க்கிறுய்
அன்றேல்
எந்தக் காதலன்
மேகக் காகிதத்தை அஞ்சவிட மறந்து விட்டான்

நீச்சயமாய் உன்னஸ்ருகை
நியாயம் தான் ஆனாலும்
அயல் பழிக்கும் — நீ எழுப்பு
தீ மூட்டு — தைபொங்கு.

கொருக்கிமுத்துக் கட்டி
ஒருநாள் சேற்றில்
நடத்திய நாடகத்தில்
வந்தவர்கள் — அத்தணையும்
வானத்தில் வளிவரைந்த சித்திரமே,
ஓமாந்த தைத் தீர்மைத்து
அழுதத்து போதுமன்று
உன் அர்த்தமுன்ள அழுகைக்கு
ஆறுநாளோ அது ஏது?
அயல் பழிக்கும் — நீ மூட்டு,
தீ மூட்டி தைபொங்கு.

அயலை நீ கேட்டுப்பார்
அவன் வாழ்வும் அயல் வாழ்வே.

அயல் பழிக்கும் என்பதனால்
அழுகையிலே தை போங்கி
எத்தணை நாள் போர்வையிலே
அயல் பழியாத் தைப் பொங்கல்.

அத்தர் மணம் பூசி — எத்தணை நாள்
கருவாட்டு வியாபாரம்?

வேளிகளைத் திற
பெரு வெளியில் ஓர் பொங்கல்,
ஒருபாளை ஒரு அரிசி
அடிமைத் தனத்தையும் அடக்கு முறைகளையும்
அடுப்பிலே விறகாக வைத்து எரி.

போலிப் புகாரிச் சித்திரங்கள்
வரும் காற்றில் எலுந்து விடும்.
அயல் பார்த்து எத்தணை நாள்
வெள்கதிரில் தைப் பொங்கல்,

அயல் பார்த்து எத்தணை நாள்
வெள்கதிரில் தைப் பொங்கல்
நீட்டு நீ மேலே கை
தீள் நிலம் வாழுப் பொங்கு.

களனி நதியோரக் கணவுகளும் பாலத்துறை பாலத்தடியும்

— மேமன்கவி

மஞ்சள் வெயில் பர்தாவீல் அமைதி தவழு
குணமயும் கழிவுகளைத் தானும் கூடக்,
ஆங்கில் கலங்களில் தேய்வுகள் வாங்கி
சிறுதாஸ்டில் வீசிலில் நவீமீஸ்கள் சிக்க
சாக்கண்டகளில் சங்கம் கலப் பாடு
களனி நதிவீழியில் சின்ன அலைக் கணவுகள்!

கன்குடித்த போதை அயர்ச்சியீலூம்
நீர்மூற்கி, மன் அள்ளிக் கரைசேர்த்து
வந்த கணப்புத் தந்த மயக்கங்களை
ஈரமணல் கொங்கிறிட கற்பாரம்
குணமயாகச் சுமந்து வரிசையாய்ச்
செல்லும் கரத்தைகள் கிறிச்சிடும்
அச்சாவீகளால் கோரமாய்க் களைக்க —

தவறணை வாசல் கடலைக்காரிகள் விற்கும்
டேஸ்டில் குறைகண்ட ஆத்திரத்தில்
சந்தி அதிர, கழுவாத வார்த்தைகளை
மந்தி மனம் மேலோக்கிய நிலையில்
சில உருவங்கள் கழுவும் கோலத்தை,
பாலதயோரத்துப் பைப்களில் ஓட்டை
வாளிகள், கறன்பிடித்த கோளைகளுடன்
குளிக்கும் பல பகுவங்கள் ஒழுக்கம் மீறி
ரசிக்கும் ரசிப்பை, தூகிக்கர விசி
மறையும் வொறிகளின் டிரைவர்
கிளினர் வேடிக்கை பார்த்துப் போக,
சேரிப் பிஞ்சகளுக்கு நீச்சல் குளமாகும்
களனி நதியோரத்துக் கரைகள்!

வாகனங்கள் சிந்திய ஓயிலை பாலத்துறைப்
பாலத்து தூங்களால் உள்வாங்கிச் சலவச்சுகும்
சருகுகளோடு வானவில் வட்டங்களை ஓட்டும்
களனி நதியோரத்து நீர் மடிப்புகள்!

— 83

ஒரு கிராமத்துக் காலைப் பொழுது

— சி. மென்னாகுரு

என் கிராமத்தில் இருக்கும் என் வீட்டில்
பாலைய விரித்துப் படுத்துக் கிடப்பேன்
காலைப்பொழுது மெல்லிவன மலர், அக்
காலையின் ஒசைகள் காதில் ஒவிக்கும்.
ஒற்றைக் காகம் மெதுவாய்ஸ் கரையும்,
ஒரிரு சேவல்கள் கூவிக் கேட்கும்.

குக்குறுப்பாய்ச்சான் குருவிகள் காலையில்
கத்திச் செல்லும், வீட்டுக்கு முன்னுள்ள
க்ரேட்டால் மாடுகள் பூட்டிய வள்ளடியின்
மணியோசை வந்தென் மணதினை அப்பும்.
'ரவுணி'விருந்து நாளுக்கு நாள்முறை
வரும் ஒரு பஸ்ஸின் ஒசைமட்டுமே
காலையில் கேட்கும் கார் ஒவியாகும்.

நேரம் செல்ல மணிதர் சிலரின்
ஒசைகள் சில என் காதில் ஒவிக்கும்.
'ரவுணு'க்கு வேலைக்குச் செல்பவர்கள் நடக்கும்
காலடி ஒசைகள் காதிலிற் கேட்கும்.
அறைக்கு வெளியே அக்காளின் பின்னொகள்
போடும் சத்தமும், தேநீர் வைக்க
அம்மா கொள்ளி முறிக்கும் சத்தமும்,
ஆச்சி வெற்றிலை இடிக்கும் சத்தமும்
அத்தனையும் சேர்ந்தொன்று யொலிக்கும்
ஒசைகள் முற்றி உலுப்பிட அலுப்பால்,

ராரங்குல் உடம்பைப் போர்த்தி மூடி
 வெளியே வருவேன்; தூங்கிக் கிடக்கும் என்
 கிராமம் தெரியும், நீண்ட ஞேடில்
 ஒரிரு மனிதரின் அசைவுகள் தோன்றும்.
 விதியில் ஒரிரு மனிதர்கள் நிற்பர்.
 ஈக்களைக் குறுக்கே மார்மீது சாத்திக்
 கூதலாற்றி, கொடுகுவர் சிலபேர் அங்கே
 ஆப்பைகள் எரித்து நெருப்புக் காய்வர்.
 கூந்தல் ஒலைகள் கொணர்ந்து கொணர்ந்து
 குலித்து நெருப்பை வளர்ப்பர் அவர்கள்.
 கந்தையா அவ்யைன் துறட்டிக் கம்புடன்
 வேட்டியால் தலையை முக்காடிட்டுப்
 பிக்கன் ஆயப் போய்க் கொண்டிருப்பார்.
 உலகெலாம் வேகமாய் இலங்கையில் இவர்கள்
 ஒன்றுமேயறியா திக் காலைப் பொழுதில்
 மந்தமாய் இருப்பதை மனது நினைக்கும்.
 எந்தன் கிராமம் இந்த உலகுடன்
 சரிசமமாகவே வேகமாய் இயங்கும்
 நான் வராதா என நான் எனுள் நினைப்பேன்.
 விஞ்ஞான வளர்ச்சிகள் வெளு முன்னேற்றம்
 என் கிராமத்தைத் துணித்துக் கொண்டு
 இங்கே வந்து இதனுடைச் சோம்பஸுத்
 தூக்கி எறிந்து தூணாக்காதா?
 என்று நான் ஏங்குவேன்;
 எனது கிராமமோ
 தூங்கியபடியே தோற்றமளிக்கும்.

—'74

இருளைக் கொல்லும் இரவி!

-- வஹீகரன்

இன்னும் ஊதியம் கிடைத்திடவில்லை
இன்றேடு தினங்கள் இருபத்து மூன்று!
கண்ணும் கருத்தும் கலங்கிய நிலையில்
சுயிற்றுக் கட்டிவில் சரிந்து கிடக்கிறேன்!

அன்புறு நன்பன்
அப்புல் கழுரின்
அழகிய குழந்தை
மருத்துவ மணியில்
துன்புறு நோயால்

துவண்டு கிடப்பதை
இன்றைக் கேளும்
பார்க்கலாமென்றால்
ஒருசதமேனும் கையிலே இல்லை
ஒருவிதமான உதவியும் இல்லை

பக்கத்துக் கண்டியின் பாத்திமா தந்த
கைக்குற்றிரிச் செற்றிலை பாக்கு
பக்குவும் செய்த கருவாடு மற்றும்
பொருள்ளனின் பணமும் கொடுக்கப் பிந்துவேன்!
பொறுக்கமையத் துறந்து கலகலக்கின்றுள்!
பேரல்லாத சொற்களால் அம்பெற்றின்றுள்!
இன்னும் ஊதியம் கிடைத்திடவில்லை!
இன்றேடு திங்கள் இருபத்து மூன்று!

‘தீப்பள்ளியத்தில்’ தீன்கவைப் பண்டம்
ஶாபிபிடும் பீங்கான், பால்படி களகும்
வாங்கிடத் துடித்தேன்! முடிந்திடவில்லை!
ஏங்கிடும் நெஞ்சம் அடங்கிடவில்லை!

தாமஸர இலையில் நீற்கும் நீர்போல்
காமுறச்செய்யும் வாட்டிடும் பணமே!
இருளைக் கொல்லும் இரவியின் ஒளிபோல்
அறிவுப் பெண்ணின் அழகிய முகம்போல்
உடுக்களை நடுவே உலகிடும் மதிபோல்
வடுக்களை அகற்றிப் பண்ணடுங்காலம்
ஊதியம் பெற்றே அளிவரும் சமமாய்
மேதினி மீதில் மாண்புற வாழ்வே!

—76

வெறுங் காற்றில் கலந்திடுமோ...

— க. விஸ்வரத்தினம்

ஞனபு தமிழ்நாட்டில் ஒரு கீழவெண்மனி
இன்று பீகாரில் இன்னென்று.

சாதி வெறிக்குத் திக்கேது?
தெற்கிலே பற்றியது வடக்கிலும் தோற்றிற்று.
பீகாரின் ஒருகிராமத்தில்
உழைப்பாளிகள் குரலுக்கு, சாதிவெறியர்
எரிகொள்ளிகளால் பதிவிறுத்துள்ளார்.

கோயிலில் தீவட்டி பிடிக்கிற கைகள்
தாழ்த்தப் பட்டோரின் குடிசைகள் கொனுத்த,
தீவட்டியோடு ஊர்வலம் போயின,
'ஒளிம்பிக் சாதனை'

ஐந்தாறு கொள்ளிவால் பேய்கள்
கற்றிவர மொய்த்து உழிழ்ந்த தி
பற்றிப் பிடிக்க ஒரே குடிசைக்குள்
பதிநான்கு உயிர் வெண்மனிகள் —
பிஞ்சகள் நேற்றுத்தான்
மஞ்சம் நுகர்ந்தவர், முதியவர் —
ஒன்றுய
பச்சை உடம்போடு பஸ்மீகரமாயின.

அரிஜூனங்களை அவிர்ப் பொருளாக்கி
சாதி வெறியர் வேள்விகள் செய்து
நீறுபூ
சந்திதானங்கள், பீடங்கள், கோயில்கள்
குத்துக்கல்லாய், குந்தியிருந்து ஸ்லோகம் சொரிந்தன
ஆட்சிபீடங்கள் வந்தன போயின.

இழ வெண்மனிகள் போயாவிட்டன?
 சாதிப் பேய்களிள் ஏவலால்
 மன்னுயிர் தின்ற தீயே
 நீயும்
 விண்வெண்மூந்து வெறுமனே போகுதியோ?

தீயே!

ஆதி வேடன் பண்டொகுநாள்
 கல்லோடு கல்லுரசுக் கண்ற தீயே।
 உங்களை மீண்டும் அழைக்கிறோம்
 ஒன்று கேட்போம்.

ஆயிர ஆயிரம் ஆண்டுகளாகச்
 சாதிவெறியை ஊதிவளர்த்த
 தியவர் கையில் நீ சேர்தக
 அக்கினியே.

இடம் மாறு.

அஞ்சி ஒடுங்கி அடங்கி வாழும் இந்த
 ஏழை மனிதரிடங் குடியேறு.
 அவர்கள் கண்களில் ஜாவாவி
 நெஞ்சங்களில் ஞான நெருப்பாய் எரி
 சொற்களில் நீன்று கடுசரமாகு
 செயல்களில் செங்கதிராகு
 மெய் நெருப்பாக மேதினி எங்கும் திரிக.

ஆதிஜோதியே; அனற் கொழுந்தே
 நின்கை மன்றியிட்டோம்; இந்த
 எனியவர் வாழ்வு வெளிச்சம் பெறும் பொருட்டாக
 தீயே நின்கை அழறத்தனம்
 தீயரை விரைவில் சென்று திண்டுவதற்காக.

ஐாதி, இன, மத, நிறவெறி
 எந்தெந்த மூலை முடக்கிலை காணினும்
 அவற்றை நீக்கயற எரித்து
 தீருக்கும் பொருட்டாக.

—'80

மலர்களின் கேள்வி

— அன்பு ஜவஹர்ஷா

எங்கள் மரத்துப் பூக்களை
ஒன் பறிக்கின்றீர்?
நாங்கள் செய்த நவறுதான் என்ன?
உள்ளந்தில் அளவில்லாத
உங்களது இல்லங்களை
நாங்கள் ஏன் அலங்கரிக்க வேண்டும்?
அயலவளின் மனமே வேள்டாத
நீங்கள் எழு கூந்தத்தை
ஏன் நூகர வேண்டும்?
உங்களது குறைபாடுகளை
ஆண்டவலைச் சந்தித்தியில்
எங்களைக் கொண்டு தூவி
ஏன் மறைறக்கின்றீர்கள்?
'நாங்கள் தான் நட்டோம்
பாத்தி கோவித் தண்ணீர் விட்டோம்
அதனால் அது எங்கள் உடையை'
என்ற சொத்துரிமை வாதமா?
உங்கள் குலத்துக்கே உதித்தானவர்களின்
அஞ்சிட உணவைப் பறித்த நீங்கள்
எங்கள் மரத்துப் பூக்களை
ஏன் பறிக்கின்றீர்?
எங்களிடம் எதிர்பார்க்கும் நன்றீக் கடலை
உங்களில் உரியவர்களுக்குக்
கொடுத்துதலிட்டு வாருங்கள்
அப்போது நாங்கள்
வாயே திறக்க மாட்டோம்!
அதுவரைக்கும் கேட்போம்.
எங்கள் மரத்துப் பூக்களை
ஏன் பறிக்கின்றீர்?

— 73

வையம் செழிக்க...

-- ஜீவா - ஜீவரத்தினம்

'கார்த்திகையில் விவசாயம் கட்டாயம் பரிட்சிப்போம்
கல்வி பெற்று,

நேர்த்தியாய் வெளியேறும் நினைப்புள்ளோர்,
இன்றிமுந்தே நிலந்திருத்திய் பாத்தி கட்டி,
நல்லவகைப் பசுமையினை இட்டு, ஏதும் பயின்ற நட்டுப்
பூர்த்திசெய் வேண்டும்' எனப் புகன்றூர்,
எம் விவசாயப் போதகாசான்!

கட்டம்பி என்னுமொரு தராதாதங்கள்
வாழ்வுக்குத் தஞ்சமாகப்
பட்டதெலாம் இருவருடம் பட்டுவிட்டோங்!
ஏது பெரும்பாடோ?
கச்சை கட்டியிட்டார் நன்பரெலாம்;
லலாசாலை வள்ளுவராத்தை காட்டையெல்லாம்,
வெட்டி, வெட்டித் தியிவிலே வீழ்த்திட்டார்;
பின், நிலத்தில் சித்தும் இட்டார்!

ஆறுமூத்த தனரெயனக்கும் அனந்துவைத்தார்;
பிறந்த முதல் அறியென், எந்தவாறு நிலந்திருத்தி,
இடை வரம்பிட்டுப் பயிர்செய்யும் வழையைற்றி;
ஷாத்ரின்ற 'சேட்டிபிக்கற்' உணர்ச்சியினால்,
உள்ளமெலாம் உந்தப்பட்டுச்
சாறெனும் என் உதிரத்தின் சக்தியெலாம்
வியர்வையெனத் தனரயில் விட்டேன்!

'உழைப்பால்தான் இவ்வுலகம் உயரும்'
எனும் உயர்ந்த மொழி,
ஒருக்கால் மாறிப் பிழைத்தாலும்
எனதுழைப்புப் பெறும் புள்ளி நாற்பதெனில்,
பெரிய லாபம்!
அழைத்தார் நன்பரேன்:
'அடமச்சான், கச்சான்தான் மிச்சம் 'கனி',
முனைத்தாலும் அழகு...' என்றூர்:
அழைத்தாய் நின்று, அதனை முடித்தும் தந்தார்!

சான்தேர்கள் சொன்னதெல்லாம் சரி என்று ஒப்பிடும்
என் நண்மையாலே,
மூன்றும் நான் ... விடியழுனம்,
முளையெழும்பும் என்றென்னிலி முந்திச் சென்றேன்,
தோன்றவிலை முளையெனினுந் துடிதுடியேன்;
'குத்தை'ப் பற்கள் போன்று,
ஏதோ பளிச்சிடலைப் புலன்கொன்றேன்;
நட்டவினத புலம்பக் கண்டேன்.!

என்னமாய்ச் சிரித்தார்கள் எஸெப்பார்த்து நன்பரெலாம்:
என்ன செய்வேன், தோழுமையின் இலக்கணத்தைச்
சொல்லாமல் சொல்லுமவர்
துடிதுடித்து, மானுமெந்தவன் நெஞ்சத்தின்
வருத்தநிலை உணர்வாரோ?
மன்னின் மீது வீழ்கிழிபோல் சொரிந்த
வியர்வையினை அறிவாரோ? வீம்புக்காரர்!

'உழைப்பிலே செழிக்குமிந்த உலகம்
என்று சொன்னவன் ஓர் உவக்கை' என்றேன்.
'சொல்லப்போனால் இநீதவலகு தோன்றியநாள் தொட்டு
எவர்தான் கம்மா செத்தார்?'
உழைத்துழைத்தே மான்டார்கள்,
உண்மையிலே உலகு செழித்து, உயர்ந்தா போச்சு'
'விழிறக்கைத்தன் பேசாதே, விடுமேச்சான்'
என்றேருவன் விளக்கம் நந்தான்!

'பற்றைகளை நீகொழுத்திப் பற்றவைத்து,
பிச், நிலத்தைப் 'பவுட'ராக்கி, சற்றதிலே உரமிட்டு,
நரமான விணத நட்ட சரித்திரத்தை
மூற்றும் நாம் உணர்கின்றோம்:
முட்டான், உன் வியர்வையினை முதலில்,
இங்கு தொற்றியுள்ள புழுக்களினைத்
தொலித்தற்கு விட்டிருந்தால் துன்பயில்லை!

மன்னினைடேயே மன்னைக்,
மன்னினது சாரத்தை மாந்தி, மாந்தி,
கன்னைத்திரே தோன்றுமல் ரெந்துறையும் புழுக்களினால்,
காலமெல்லாம் என்னியென்னி,
உதிரத்தை இறைத்திறைத்தே உழைத்திடினும்
இலாபம் இல்லை! தின்னாமுடன்,
இவற்றையெல்லாம் சிதறாடிக்கும் உழைப்பால்தான்
செழிக்கும் எவ்யா?

எங்கள் கிராமத்துப் பட்டதாரி

— வ. ஜி. ச. ஜெயபாலன்

ஆதம் காக்கா அண்ணன் செல்கிறார்
எங்கள் கிராமத்துப் புலவெளிகளிலே
பாரமிழுக்காத ஏருதுச்சோடு
பால் தராத பசுக்குஞ் கொழுத்ததால்
இறைச்சிக் கணைக்கு ஒட்டிச் செல்ல
ஆதம் காக்கா அண்ணன் செல்கிறார்.

முட்டை காவும் சிவப்பெறும்புகளாய்
தண்ணீர்க் குடத்துடன் தங்கச்சிப் பெங்கள்.
காற்றில் வைத்த கற்பாரம் போல
இளமை நலத்தை வியர்வை கரைக்கும்,

காசுக்குத் தாவியும் பதவிக்குக் கழுத்தும்
கடன் வழிக்குக் குடும்பமும் நடத்தும்
யாழிப்பாணத்துச் சராசரி வாழ்வை
ஒருமுறை நாங்கள் அலசிப் பார்த்தோம்.

முதல் மழைக்கே இனந்தளிர் பெய்த
ஆலமரத்தின் வேர்களில் குந்தி
சேறு காய்ந்த மண்வெட்டிகளை
கள்ளித் தடிகளால் துலக்கிய படிக்கு,

கலட்டுமன் கொத்திய கணப்புத் தீர
ஹரின் புதினங்கள்
பார்த்தோம் கதைத்தோம்.

ஆர யாரோ
கறுப்பு வெள்ளைக் காரணப் போல.
எங்கள் ஏழை மக்களின் கோழிகள்
பகவில் திரும் அதிகாரியா அவன்?
நீதிகேட்பதை பயங்கர வாதம்
என்று கருதும் பொலீஸ் வீரனு?

உழைத்துத்தீரா எம் வறுமையைப் போக்க
வாக்குறுதிகளை நியாய விலைக்கு
விற்றுப் பிழைக்கும் அரசியல் வாதியா?
‘அட இவன் நம்மவன் கந்தையாமகன்
எங்கள் பல்கலைக் கழகத் தம்பி’
‘இவனுல் எங்கள் கிராமம் நிமிரும்’
‘வாங்க தம்பி இருங்க தம்பி’
பெரிய வேராய்த் தம்பிக்கு விட்டு
நாங்கள் சற்றுத் தள்ளி அமர்வோம்,

தம்பியின் சிரிப்பில் திமிர் இருந்தது.
தம்பியின் கண்ணில் அலட்சியம் தெரிந்தது.
எங்கள் மத்தியில் பிரமுகர் தோன்றி
இருள் விடியும் என்னும் பேச்சுகள்
வானவில்லும் கானல் நீரும்
என்னுமாப் போல் தம்பி நடந்தார்.
தம்பியின் கால்கள் பின்னின் பசியில்
தம்பியின் கொம்புகள் மின்னின் வானில்.

—'80

அழகு — முரண்பாடு

— சபா ஜெயராசா

வசை பாட வந்தவனும்
மாணிக்கச் சொல் வேறி
இசை பாடப் புகுந்தகதை
பாருங்கோ — மொழிக்குரிய
அழகென்ற போர்வை யிலே
பெருக் கெடுத்த தலைச்சுற்றல்!

கதையென்றால் —
வண்ண நீர் பாய்ச்சும்
மின்னலை கள் வரவேண்டும்
நந்த வனம் வேண்டும்
நாயகனும் நாயகியும்
தங்கக் கணிச் சுரத்திற்
தரவேண்டும் குயிற் கிதம்

கதைகளிலே —
உய்த்தை படாத
உருப்படிகள் வர வேண்டும்!
சாக்கடையை ஏன் பார்ப்பான்?
சந்தனத்துச் சிதறல்சளாய்ச்
சேருகின்ற உத்திகளும்
செவ்வந்திக் கற்பணியும்.
நீல வான் தொட்டு
நிமிர்கின்ற இலட்சியத்தின்
கூரை விமர் சித்துக்
குளிர் கின்ற
அழ கொழுக்கில் —

ஏழைகளும்,
எலும் பொடிந்த நாடுகளும்,
வேர்வைகளும், குருதிகளும்,
வெந்தனவிற் புடமிட்ட
வரலாறும்,
போர்வையிட முடியாப்
பெருத்த முரண்பாடு.

— 74

இரண்டாம் பாகம்

‘மல்லிகையின்’ தொடக்க காலத்திலிருந்து அதில் வெளிவந்த கவிதைகள் எல்லாவற்றிலுமிருந்து தெரிந்துகூடியபட்ட படைப்புகள் முதலாம் பாகத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றைத் தொகுத்து ஒருங்கு வைத்து நோக்கியபொழுது இப்படைப்புக்கள் சுற்றே பரந்ததொரு காலப்பகுதியினை இனங்காட்டுவனவாய் உள்ளைம் நன்கு புலப்பட்டுத் தோன்றிற்று. அத்துடன், மிக அன்றைக் காலத்து நிலைமைகளுடனும் நிகழ்வுகளுடனும் தெடர்புடைய படைப்பாளிகளையும் படைப்புக்களையும் முதன்மைப்படுத்திக் காட்டவேண்டிய தேவையும் உணரப்பட்டது.

இந்தத் தேவையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, மேலுஞ் சில கவிதைகளைத் தொகுத்து இந்த இரண்டாம் பாகம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மல்லிகையின் மிகப் பிந்திய சில இதழ்களில் இடம் பெற்ற பெரும்பாலான கவிதைகள் இந்த இரண்டாம் பாகத்தில் உள்ளன.

— தொகுப்பாசிரியர்.

இருள்ளமை

— செல்வி சந்திரா தியாகராசா

வெள்ளை வேஷ்டி, ஷட்,
சவரமிட்ட சத்த முகம்
பார்வையிலே பணிவு
பார்த்தால் தமிழ்ப்பண்பாடு
எல்லோரைப் போலவும்
நானும் நம்பிணேன்—
அவனை நல்லவன் என்று!

மேடையில் ஏறினால்
சீர்திருத்தப் பிரசங்கம்,
பேரை தூக்கினால்
சாதி ஒழிப்புடன்
மறுமணப் பிரச்சாரம்,
சீதனத் துவம்சம்!
சனங்களின் எதிரில்
திரைக்கு முன்னால்
திறமையாளன்!
எல்லோரையும் போலவும்
நானும் நம்பிணேன்—
அவனை நல்லவன் என்று!

கடந்த வாரம்.....
அவனின் ஒரு சிறுகதைக்கு
பெரிய பரிசாமி!
ஒடிப்பார்த்தேன் அதை,
தமிழ்ப் போராவியை
தாஸியிலே தூக்கிவைத்து
கண்ணீர் சொரிந்துள்ளான்!
என்னே உணர்ச்சி!
என்னே இனப்பற்று!
எல்லோரைப் போலவும்
நானும் அதிசயித்தேன்—
அவன் தீவிரவாதி என்று!

இந்த வாரம்...
அவனது வீட்டில்
கல்யாணப் பேச்சு.
களைக்ட்டி நிற்கிறது!
கொடுத்து வைத்த
குலமகன் யாரென்று
விசாரித்துப் பார்க்கையிலே—
போலிப் புன்னகைக்குள்
கண்ணீர் வடித்து நின்றூள்
மாலைக்குக் காத்து நிற்கும்
மன மங்கை அவள்!

திரையொன்று விலகியது!
இருஞுள்ளமை மின்னியது
யியக்கப் ‘பெடியன்’களின்
கண்களுக்குத் தெரியாமல்
இனமாக இரண்டு லட்சம்
இரகசியமாய் கேட்டுள்ளான்!
தங்கையின் குடிமளைக்கு
அலங்காரம் சேர்த்திடவும்,
சிறுகதைத் தொகுப்பொன்று
தொன்கயாக வெளியிடவும்
‘ஷல்’வீழாத இடம்பார்த்து
சின்னவீடு வாங்கிடவும்!

புழுதிப் பேரை தான்
புகழ் பெற்றிருந்ததுவோ?
நெஞ்க பொறுக்கவில்லை
நிஜங்கள் மறையவில்லை!
புறப்பட்டு விட்டேன்!

— ४६

ஓர் இதயத்தின் அழைப்பு

— கலா விஸ்வநாதன்

மன சமுத்திரத்தில்
சிந்தனை அலைகள்
கொந்தவிக்க —

சமூகக் கரையில்
நடக்கும் பொழுதில்
கவிதைப் பாதங்களில்
யதார்த்த முட்கள்
சிநேகிக்க —

இதயத்தில்
கீறல்..... கீறலாய்
காயங்கள்.

பூகோளமெங்கும்
ராஜதந்திரம் விரித்த
எல்லைக்கோடு வலைகளில்
மனிதாபிமானப் புரு,
சிக்கித் துடிக்கிறது.

வீடுகளைச் சுற்றி
வேலிகள்..... சுவர்கள்.....
வீதிகளில் கண்டால்
வெற்றுச் சிரிப்புக்கள்
உதிர்த்து —

விடைபெறும்
சுயலாப முகங்கள்.
இங்கே —
பண்ததாள்களின்

செருக்கில்
மனிதத் தாள்கள்
கசங்கும்.

புனிதமாகப் பேசும்
நாக்குகள்
முக்கணி ஆஸகளை
மோச வழிகளில்
சுவைக்க —

மூப்பத்திரண்டு பற்களின்
தர்ம எல்லையை மீறி
முன்வரும்.

சோகம் சேதப்படுத்திய
என் இதயம்
மயானத்தின் அமைதியில்
சமாதானமடைய
இடம்தேடும்.

ஆனால்,
விற்பனைக்கு
பெறுமதியற்ற
இந்த இதயம்:

‘பால் வெளியில் மிதக்கும்
கடவுளின் பினைத்தை’
நல்லடக்கம் செய்ய
மனிதக் கும்பலை
கூவி அழைக்கும்.

—'87

ஒரு நடு நிசியும் சப்பாணி நிகழ்வுகளும்

— மருதமுனை ஹரங்க

நுளம்பாரின் பதம் பார்ப்பில் களனி விழையுமென்று
தங்க மகன் தூங்கும் கல்யாணப் பந்தவிட்டார்
தொட்டில் துடிக்கும், கூட உழவர்
என் சிறு துயிலும் கலையும்.
'அறங்கொத்தி' வந்ததென்று
ஆண்டவனை நொந்தமுதார்
அவர்கள்
வரலை வேண்டி நின்ற
வளிதையரின் சேல் வீழிகள்
தலையணையில் மழை பொழியும்;
பாவம்.

துணையாளின் மேலாடை—
திரை போல விலகும்
நெரி மூலை நெருட
மனம் விளையும்;
'உம்மா' என எட்டி
அணைவான் மூத்த மகன்;
இடையில்
'நெய்யாட்டும்'
நினைவு வரும்.

தனியே குடித்தனத்தை இனி
நாமே நடத்தல் நலம்
மாமனிடம் பேசி
நேற்றேரு ஆண்டிரண்டு
அவரிசைந்து வந்தாலும்
சில்லறைகளால்வோ
சிக்கு விதித்து
சீரழியச் செய்யுகின்ற.

குஞ்சுக்கு இரை தேடி
குளத்தோரம் வந்த
செங்கால் நாரையொன்று
செப்பட்டை ஒடிந்து
திந்தியது கண்ணோரை
கூட்டில் அதன் சிட்டும்
கேவியழும் இச்சாமம்

நேற்றுத்தான் பூத்திருந்த
பூவரசம் பூவொன்று
சினுங்கிச் சினுங்கி
கடல் கடந்து போகிறது
முறிந்து விட்ட வாழ்க்கைக்கு
தொத்து வைக்கப் பார்க்கிற து
அங்கு
மஞ்சள் நிறம் வெளியும்
'சேக்குகளின்' மெல்லைணயில்
இளைய இதழ் உதிரும்.

தொட்டிலிலே கண் மலர்ந்த
தங்கமகன் விழி வளர
தூர ஒரு குண்டொலிக்கும்
தாலாட்டாய் இது கேட்கும்
தினம் தினமாய் இதுநடந்தால்
என் பள்ளியறை அதுவும்
பாய் விரிக்கும்,

சூரியனைச் சுட முடியுமா?

— உல்மான் மரிக்கார்

வாஸ்ட் — ஹெய்ம்!
அரடு மாமர்களுக்கு
நீ —
அனில் பிள்ளைதான்.
ஆயினும்
வியோனிஸ் நாகங்களுக்கோ
கிரிப்பிள்ளை!

ஏகாதிபத்திய வாதிகளின்
எலும்பில்லா நாக்குகள்
‘நாவி’யென்று
உன்னைத் தூற்றின
— தாங்கள்
யாரென்பதை
தலைகிழாக மறந்துவிட்டு!

நியூயோர்க்கின்
ஐ. நா. சபையில்
நீ —
பாஸானியோவின்
பாரியார் போல்,
தீர்ப்பளித்த கோபம்
இந்த ஷலக்குகளின்
சாடவில் தொனிக்கிறது.

அமெரிக்காவின்
பிரசாரப் பீரங்கிகள்
உன்னை
சுட்டுத் தள்ளிய வேளை
நீ —
ஃபீனிக்ஸ் பறவையாக
பிறவியெடுத்தாய்.

வியோனிஸ்டுகளின்
அவதாறு வேட்டுகளே
உன்
வாக்குப் பெட்டியின்
வோட்டுக்களாயின்.

சம்மா கிடந்த
ஆஸ்திரியச் சங்கை
ஊதிக் கெடுத்தானும்
அமெரிக்க ஆண்டு!

வல்லுாறுகளின்
வாய்ச் சவாால்களையும் மீறி
ஒரு
வெண்புரு
வென்றுவிட்டது.

ஐ. நா. சபையில்
சிறகடித்த
ஒரு சமாதானப் புரு
ஆஸ்திரிய
சிம்மாசன மேறுகிறது!

ஓ....
இது —
மானுடத்தின்
மனச்சாட்சிக்கு
ஆன்றுவது
முடிகுட்டு விழா!

நிகழ்காலம்

— வெள்வி தமயந்தி கந்தசாமி

எங்கள் தேசம்
நிஷ்டரேங்களின் ஆட்சிக்குக்
கையெழுத்திட்டதால் ...
பரீட்சார்த்தமாகவே
சுவாசிப்பு
நடத்தும் ஆத்மா
பிரயத்தனமாகவே
பரிதவித்துத் திரியும்
பல எண்ணக் குருடுகள்
தேர்தவில் போட்டியிடும்
வேட்பாளனின்
கைகள் போல
வீரக்திகளின் கைகள்
விழிந்தமாட்டத்தில்
ஹன்றுகோல் கொடுக்கிறது.

துப்பாக்கிக் குண்டுகளின்
கண்காணிப்பு
இடைவெளியில்லாமலே
மனித உடல்களை
அக்கினி யாகத்திற்கு
அனுப்பி வைக்கின்றது.
எங்கும் மயானவெளிகளாகப்
பிரகடனப்படுத்தியதால்
எங்கள் இளமை
நரத்தனத்தை
மறந்தே விட்டது.
இதனால் நாம்
துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்குப்
பதுங்கி
உலாவித் திரிகின்றோம்.

முகவரியில்லாக் கடிதம்

— கு. நிரஞ்சன்

சிலர்

கண்ணாற் கடிதம் எழுதுவர் — ஆனால்
முகவரியின்மையால் பதில் வராது
சிலர் எண்ணங்களால் கடிதம் எழுதுவர் — ஆனால்
முகவரியின்மையால் பதில் வராது.
சிலர் அறிவால் கடிதம் எழுதுவர் — ஆனால்
பாஸூ தெரியாமையால் பதில் வராது,
சிலர் அன்பால் கடிதம் எழுதுவர் — ஆனால்
முகவரியின்மையால் பதில் வராது.
சிலர் ...
கையில் எழுதுகோலால் கடிதம் எழுதுவர் — ஆனால் ...
பதில் வராது. ஏனெனில் ... அவர்க்கு
முகவரியிருந்தும் முக வடிவு இல்லயே ।

இரத்தப் பழி

— ஆ. இரத்தின வோலோன்

அன்று	இன்று நீர்
எம் கலைகளை	விறகின்றி
பல்கலைக்	வேகுகின்றீர் !
கல்விகளை	
தரப்படுத்தி வைத்தீர் —	அன்றெழம்
இன்று	மணிகள்
உமை	சிந்திய ரத்தங்கள்
வலயங்களுக்குள்	இன்டைப்
நாம்	சிந்தனை வேங்கள் —
தரப்படுத்தியுன்னோம் !	தமிழ்
எண்பத்து	அகராதியில்
மூன்றில்லைம	இரத்தப் பழியின்
விறகின்றி	பொருளை
வேகவைத்தீர் —	இன்று
விளைவு	நாம்
	அர்த்தப்படுத்துகிறோம் !

ஓழிந்ததா சாதி?

— சி. சதாசிவம்

ஆர்ப்பாட்ட
ஊர்வலம்
தச்சந் தோப்பினில்
ஆரம்பமாகி
தட்டாதெறுவின்
வறியாகச் சென்று
வண்ணூர்பண்ணையிற்
பொதுக் கூட்டம்
தலைவர்
வெள்ளாம் போக்கட்டி
வேலாயுத பிள்ளை !
விடயம்
சாதி ஓழிப்பு.

சிலர்

— ஒலுவில் அழுதன்

நல்வர்களை இழிவுபடுத்தும்
நரிகளுமண்டு
நல்லதையே இகழும்
கயவர்களுமண்டு !
தியதை தொடரும்
அயோ கிக்யர்களுமண்டு
நல்லவணைப் பார்த்து
ஊழையிடுகின்ற
நாய்களுமண்டு
இவைகளை எதிர்த்து
காரியம் தொடரும்
கண்ணியவான்கள்
மிக மிகச்சிலரே !

உள்ளேயிருந்து கொல்லும் நோய்கள்

— வ. இராசையா

வேட்டுவர் கூட்டம் வெறிதலைக் (கு) ஏறிட
நாட்டினுட் புதுந்து நரபளி எடுத்த
அந்த நாட்கள், அமைதியிற் கிடந்த
ஊரோன் றினிலே, ஒருநாள் முற்பகல்

மிருக்க் காட்சிக்கு விலங்குகள் பிடிக்கும்
துண்பியல் நாடகம் அரங்கே றியது.

வீதியில் வந்த விடலைக் கண்றுகள்
வீட்டினில் வளர்ந்த கூட்டினம் காளோகள் —
இந்த வசையிலே இரண்டு பத்துகள்
வேட்டுவர் பொறியிலே விழுந்து விட்டன.

கற்றி வளைத்து அவற்றைப் பிடித்து
கூட்டு மொத்தமாய்க் கூட்டினில் அடைத்திட
இடியொன்று முழுங்கி இரையாய்க் கொண்டது!

மலரும் பருவத்து வளமான மொட்டுகள்
வாழ்க்கையில் வசந்தம் வருவதன் முன்னே
உருவம் கிடைத்து கருகிப் போயின்!

சோகப் பேரலை ஹரினை விழுங்கிட—
சொல்லும் திறத்தினை நாவுகள் இழந்திட—
மானுடம் ஏங்கி மறுகிக் குமைந்தது.

அந்த வேளையில் அங்கொரு தெருவில்
வந்தவர் சிலபேர் வழியிலே நின்று
நிகழ்வினை, நிலைமையை விமர்சனம் செய்து
நீட்டி முழக்கிக் கதைக்கின் ரூர்கள்.

இழப்பினைப் பற்றி இப்படி ஒருகுரல்;
'எங்கடை பெடியள் இரண்டோரு பேர்தான்,
மற்றவை எல்லாம் மற்றப் பகுதியார்'.

மனித உருவில் நின்றதோர் வாணரம்
பரம்பரை வியாதி பாதித்த தனது
உணர்வினை இந்த நாசச் சொற்களால்
மெல்ல வருடிச் சுகம்காண் கின்றது.

மானுட மகத்துவம் ஒங்கிட வேண்டி
பேனு பிடிக்கும் பெருமகன் ஒருவன்,
எரிசரம் போன்று இம்மொழி வந்துதன்
செலியிற் புகுந்து சிந்தையைச் சுட்டதைக்
கொதிப்புடன் எனக்குக் கூறினுன் ஒருநாள்.

சாவிஸீக் கூடச் சாதியால் அளந்து
போன உயிர்களில் உயர்ந்தவை தாழ்ந்தவை
இவையிலை என்று வரையறை செய்து,
துன்ப துயர்களின் வேகமும் கணித்து,

இழப்பின் பெறுமதி இதுள்ளக் காட்டும்
சுருங்கிய மனத்துச் சுயநலப் பேய்க்கேள
இனப்பயிர், கொல்லும் பயங்கர நோய்கள்.

இனவெறி அரக்கனின் நாடக அரங்கில்
இதயம் பிழியும் இன்னேரு காட்சி:

செல்கள் விழுந்து சிதறிப் பறந்து
கொல்லும் ரணகளம்: அவ்விடம் தனது
பணிமனைக்கு) உரியதோர் பாது காப்பினை
உறுதி செய்திட வந்ததோர் மானுடன்
செல்வதி பட்டுத் தினறி விழுகிறேன்.

வாழ்வின் சோபணம் மதர்த்துக் குறுங்கிய
வாலிபம், நெஞ்சில் வளர்ந்த நம்பிக்கைகள்
எல்லாம் கணத்திலே இப்படி மாயுமோ!

துயர்துடைக் கின்ற தூய உள்ளங்கள்
அயரா(து) உழைக்கும் வாலிபக் கரங்கள்
விரைந்து வந்து செயற்படு கின்றன.

செம்மனச் செல்வரின் திருப்பணி யிடையே
சிறுமதி யாளரின் திருவிளை யாடல்!
வேங்கைகள் நடுவே சிறுநரிக் கூட்டமாய்
விணரும் கயவரும் கூடவே புகுந்திட.

அழுந்து வந்த துன்பங்கள் உணராப்
பாழ்படு மனத்தவர் பாபக் கரங்களும்
அவற்றுடன் சேர்ந்து தொழிற்படு கின்றன.

உதிரம் தோய்ந்து கிடந்த உடலின்
கையிற் கிடந்த கடிகா ரத்துடன்
பையிற் கிடந்த பணமும் அவனது
ஊர்தியும் எங்கோ சென்று மறைந்தன!

அயலவன் அவலம் அடைந்த வேலையில்
சயநல மாடு மேந்து சென்றது।

இனத்தின் அழிவு, எரியும் பிரச்சினை
மனத்திற் கொள்ளா மனிதப் பூச்சிகள்
உள்ளே யிருந்து கொல்லும் நோய்கள்,

நோய்கள் பிடித்த பயிரிலும் இனத்திலும்
பாடுகள் எல்லாம் பாழாய்ப் போகும்.

‘தாய்மார்களே’

— இப்னு அஸுமத்

தாய்மார்களே!
 உங்களது பிள்ளைகளை
 மறைத்து வையுங்கள்
 தூரத்தில் கேட்பது
 வெடிச் சத்தங்கள்;
 அண்மையில் தெரிவது
 பகைமையின்
 புகைக் குப்பைகள்;

தூரத்திலிருந்து
 வரும் இந்தத் தென்றலும்
 இளமை ரத்தத்தின்
 உஷ்ணத்தைத் தான்
 கமந்து வருகிறது!

இங்கே ... இந் த —
 ஒசை நிரம்பிய யுகத்தினை
 செவிடாக்கி விட்டு —

பெற்றேர்; சகோதரர்;
 பிஞ்சக் குழந்தைகள்
 எழுப்புகின்ற பிரலாப சிதமே
 ஓங்கி ஒலிக்கிறது.

அசுத்தமான —
 பலி பீடமான —
 யுத்தங்களில் பிரபஞ்சம்
 தீப்பற்றும்!

தாய்மார்களே!
 பிள்ளைகளை மறைத்து
 வையுங்கள்;

பேய்கள் வரும் நாளைய நாள்;

சிங்களக் கவிதை மூலம்: ஹரிஷ்சந்திர ரொட்டிகோ

இடது கையில் தர்மச்
 சக்கரத்தைப் பிடித்தவாறு

கூர முணைகள் நீண்ட
 தந்தங்களைக் காலணியாக்கி
 பேய்கள் வரும்;

உங்களின் மகன்மாரினை
 அசுத்தமான ரண பூமிக்கு
 அழைத்துச் செல்ல —

பேய்கள் வரும்; நாளை!

பகையில் —
 மனம் இறுகிக் கடிக்கப்பட்டு
 யுத்த பூமியில் உன் பிள்ளைகள்
 சாகும் நிலவுகளாவர்!
 ‘அவர்களோ’
 வெற்றி கோஷம் எழுப்புவர்
 உமிழ் நீர் பூமியில்;
 மதுக் கடைகளில் —
 உன் பிள்ளைகளின் குருதியினை
 நிரப்புவர் பீப்பாய்களில்:

இன்று ... நாளை ...
 இல்லாவிடினும் ஒரு நாள்
 அதிகாலையில்
 சத்தியச் சூரியன்
 எழும்; அந்நாளில்
 தாய்மார்களே!
 இட அழுகின்ற பிரலாபம்
 ரண சப்தமாகக்
 கேட்கக் கூடும்.

நான் ஒரு நீக்ரோ

ஆங்கிலத்தில்: அ. வெற்றேநி
தமிழில்: எம். பாலகிருஷ்ணன்

அச்சமின்றி சொல்லி விடு
வெட்மின்றி சொல்லி விடு
எல்லா மனித வர்க்கத்தின்
முகத்துக்கு நேராக
சொல்லி விடு
என் தந்தையைப் போல்
தந்தையீன்
முதாதையர் — போல்
நானும் ஒரு நீக்ரோ!
என் தாய் ஒரு நீக்ரசி!
எனவே என் நிறம் கறுப்பு!
நான் ஒரு மானுடன்;
அடிமையல்ல!
ஆபிரிக்கா என் சொந்த மண்
அவ்வெனது மண்
நீழே வாழ்க
அந்த ஆபிரிக்கா
நீழே வாழ்க,

எனது மண் வெள்ளை
மனிதர்களால்
மாக படுத்தப் பட்டது.
ஆக்கிரமிப்புக் காரர்களால்
அழுத்தி
அடிமையாக்கப்பட்டுள்ளது,
இனி என் மகன் ஆற்ற
விருப்பியதைப் போல
என்மரணத்திற்கு அப்பாலும்
நான் அவனுக்காகத்
தியாகிக்கிறேன்.

என் மணனுக்குப் பின்னால்
என்
முதாதையரின் சப்தநாதம்
இடியாக முழங்குகிறது.
இப் நீ
ஆக்கிரமிப்புக் காரர்களின்
அஸ்தியை வீச தென்றவில்
கண்டி விடவில்லையா?
அப்படியானால் நீ
எங்களுக்கு
பிறக்கவில்லை போ
நீ எங்கள் மண்ணிசீருந்து
ஏதிரிகளை அப்புறப் படுத்தி
நமது
எல்லா மலைக் குன்றுகளி லும்
ஆபிரிக்காவின் வெற்றி
நியமத்தை உயர்த்தி
இருட்டு சவப் பெட்டிகளை
விசி விட்டு — உன்
மண்ணை ஒளியால்
நிரப்பவில்லையானால் — நீ
அதிக நாட்களுக்கு எங்கள்
மகனை இருக்க முடியாது—!

2. எனது பெருமிதத்திற்கும்
மகிழ்ச்சிக்கும்
சரித்திரத்தை பணிய
எவக்காவிடில்
நீ அதிக நாட்களுக்கு
எங்கள் மகனுக
இருக்க முடியாது!

இருட் கவர்களை அதிகாலை
 இடித்துத் தள்ளிடும்
 இப்போது எங்கள்
 வெற்றிப் பாடலைச்
 செவிட்டு
 இரவு தோல்வியற
 தொடங்கி விட்டது.
 அதி துரிதமாக அதன்
 கருமை நிறைகிறது.
 இறுதியாகப் பீதிக்குள்ளேயே
 மறைகிறது

இப்போது பார்த்துக்கொள்
 எங்கணம் எங்கள் மக்கள்
 மார்பு திறக்க
 மலைத் தொடர் கஞ்சிடையே
 அடித்துவரும் கருவெள்ளமாய்
 நினைவற்ற நிலையிலிருந்து
 எழுகிறார்கள் என்று
 விடிவின் வெளிச்சத்தில்
 மின்னும்
 இது எங்கள் மாபெரும்
 ஆபிரிக்கா।. —'86

உக்ரேனிய மகாகவி
 தராஸ் ஷெஷென்கோ கவிஞரத்துகள்
 அக்கறை இல்லை

உக்ரேனிய நாட்டின் உள்ளே வெளியோ
 எக்கரை கானை இடத்தின் தனிலோ
 என்னுடல் வாழ்ந்து இரந்து ஒழிக
 அன்னியர் வாண்கீழ் என்னினும் மறப்பினும்
 என்னுடைய நாட்டுத் தன்னுடை மகன்நான்
 வேற்றவர் புத்தில் ஆற்றின் அடிமை
 கூற்றுவன் அவ்விடம் கூப்பிடின் செல்வேன்
 என்முடைய உக்ரேன் எனினும் எமதிலா
 என்னுடை நாடாம் நன்னதை விட்டு
 நாடு கடத்த நாதி அற்றவன்
 அழுது புலம்புதற்கு யாரும் எனக்கிலை
 'உக்ரேன் நாட்டிற் குயிரை விட்டவன்
 ஒன்றூய்த் துதிக்க' என்கெரு தந்தை
 நின்றே கூறி நினைப்பவர் எனக்கிலை
 அதுகுறித் தெனக்கும் அக்கறை இல்லை
 ஆயினும் என்னருந் தாயினும் சிறந்த
 உக்ரேன் நாட்டிற்கு ஊறுகள் செய்தே
 வஞ்சகர் சரண்டி துஞ்சிட நேர்ந்தே
 வெஞ்சினத் தீயில் வெந்திட எழுந்தால்
 அதுகுறித் தெனக்கு அக்கறை நிறைய.

தமிழாக்கம்: கே.கணேஷன்

த. டி. வரதாசந் (வரதர்)
குப்பையற்கு விதிவிலை
கிரி. 14/3, சென்னை-ஒன்றாமல்,
உத்திரவும்,

1986年1月
王立群
王立群
王立群

மாண்புமனதல்

புதிய வெளியீருகள்
 அட்டப்பட ஒவியாங்கள்
 (35 ஏழுத்துப்படைப்பாளிகள்
 பந்திய ஆறுமுகதகவுல்
 குஷப்புகள் கொண்ட தொகுப்பு)

ஆகுதி சோமகந்தன்
 சீருக்கைத்த தொகுதி

என்னில் விழும் நான்
 வாச்தேவன் புகுக் கவிஞரத்
 தொஞ்சி

०८/
 १६४
 ३०५